

OBSAH :

1. PERLIČKY	2
2. HŘÍČKY S ČEŠTINOU	3
3. BAJKY	6
4. POHÁDKY	8
5. POPIS	12
6. CHARAKTERISTIKY	15
7. CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH POSTAV	17
8. LÍČENÍ	22
9. PŘÍBĚHY	25
10. ÚVAHY	32
11. SOUTĚŽ – SETKÁVÁNÍ	34
12. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE ...	39
13. MIMOŘÁDNÁ PŘÍLOHA	41

Úvod

Toto je již **dvacáté druhé** vydání Almanachu žakovských prací Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici nad Labem.

Letošní soubor jsme sestavili ze slohových prací žáků 1. i 2. stupně. Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejniternější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyzrávání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Výtvarná složka obsahuje výtvary žáků z různých tříd 2. stupně. I v letošním vydání jsou zařazeny práce, které vznikly v hodinách informatiky.

Kvůli nouzovému stavu probíhala výuka v části 2. pololetí distančně. Jako reakci na tuto situaci jsme zařadili **mimořádnou přílohu** a letošní Almanach vydáváme v jiném termínu.

Přáli bychom si, aby se Vám i tento výtisk líbil a abyste se při čtení jednotlivých příspěvků dobře pobavili.

Autoři

Komiksové postavy (výběr)

1. PERLIČKY

Čj –mluvnice

- Po pádu z houpačky ztratil **svědomí** (rozuměj vědomí).
- Ot. Co víte o spolužačce?
Odp. Kája chodí na gymnastiku, Áďa do **lednice**.
- Změna typu přísudku: Dítě je často nemocné.
Dítě často **nemocnívalo** (rozuměj marodilo).
- OSN – **Občanská strana nás**
Ochrana spojených národů
(správně Organizace spojených národů)
- Doplnění přísloví – Kdo chce psa bít,
vždycky si ho najde.
toho si najde.
s tím nechci nic mít.
(správně – vždycky si hůl najde).
- Pranostika – Svatá Anna, **za kamna leze** (rozuměj – Svatá Anna, chladna z rána a Březen, za kamna vlezem).
- Ot. Co se může vytesat ze žuly?
Odp. **Mrtvá deska** (rozuměj náhrobní kámen).
- 2. a 3. stupeň od slova mnoho: 2. **velmy mnoho**, 3. **velmy moc mnoho**
(správně – více, nejvíce)

Čj – literatura

- Ot. Co je to letopis?
Odp. Je to **vyprávění lidí, kteří létali. Zaznamenávali let.**
(správně – druh historické literatury)
- Název Biblického příběhu: **Záplava světa, Zatopení světa**
(správně – Potopa světa)
- Dílo bylo rozděleno na předmluvu, hlavní část a **domluvu** (rozuměj doslov).
- Tato kniha je zpracována jako **biologický** (rozuměj psychologický) **román**.
- K. J. Erben napsal baladu **Pohlednice** (rozuměj Polednice).
- Jedním ze zakladatelů Divadla Jára Cimrmana je i Zdeněk **Troška** (správně Svěrák).

Ostatní předměty

- Verbální – to je mluvení, neverbální – **mlčení** (rozuměj beze slov, vyjádření gesty nebo mimikou).
- Přednost má **poddaný vůči nepoddanému** (rozuměj podřízený proti nadřízenému).
- Podle délky trvání jsou noty celé, půlové, **tříčtvrt'ové**, osminové a šestnáctinové
(rozuměj – pouze čtvrt'ové).
- Bedřich Smetana – jeho otec byl **vinař, pivník** (správně – sládek).
- Název části Smetanovy Mé vlasti – **Blanický tábor** (rozuměj – Blaník, Tábor).
- Antonín Dvořák byl v Americe ředitelem **observatoře** (správně – konzervatoře), složil symfonii **Z Nového světa** (rozuměj – Z Nového světa).
- Opakem hudby duchovní je hudba **švédská** (rozuměj – světská).
- Jedna z civilizačních nemocí se jmenuje **cukřenka** (rozuměj – cukrovka).
- Lidé mohou být očkováni proti **titanu** (rozuměj tetanu).
- Voda může být slaná v mořích, sladká v **Labích** (rozuměj – ne v mořích a oceánech).

2. HŘÍČKY S ČEŠTINOU

VYJMENOVANÁ SLOVA UŽITÁ VE VYPRÁVOVÁNÍ

Ange si **pyšně** vykračovala po jízdárně. **Pýcha** není dobrá vlastnost, říkali nováčkům starší a moudřejší koně. Večer Klára vzala **pytel** jaderného krmení, každému dala, ale Ange nad jídlem ohrnovala **pysk**. Najednou nad stájí zatřepotal **netopýr** křídly.

Ráno bylo slunečné. Když Klára čistila Ange, tak si opakovala básničku, kterou potřebovala do školy. Hned potom dívky osedlaly poníky a jely na vyjížďku. Lucka zapomněla zamknout vrata a do farmy se vplížili zloději. Naštěstí je viděla paní a zavolala policii. Do telefonu řekla, že viděla muže, kteří měli na hlavě igelitové **pytlíky** a na auto nakládali hnůj a koňské koblížky. Přitom prý říkali do mikrofону: „Krademe hnůj, jsme zloději chytří a vše točíme na Youtube.“ Policie přijela a hned je zatkla. Zloději budou ve vězení **pykat** a budou moci **zpytovat** své svědomí.

Vyjíždka probíhala dobře až do té chvíle, kdy si Ange usmyslela, že **se** musí **třpytit** a vlezla do jezera. Bylo však příliš studené. Hned běžela ven, ale přistála v hnědém bahně, které bylo velmi mazlavé. Když se z bahna vyhrabala, tak se na cestě objevil **slepýš** a vylekal ji. Vzepjala se, a když tvrdě dopadla na **kopyto**, začala **klopýtat**. Když pak jely kolem domu paní Hanušové, slyšely, jak láteřila, že jí tam v zahrádce roste samý **pýr**.

Na budově se **čepýřily** vlaštovky, včely sbíraly **pyl** z květů a Katka **se pýřila** před velkou soutěží v Hradišti. Hlavní moderátor byl pan **Spytihněv** Novák. Začíná parkur. O hodinu později vyhlásili výsledky – Klára Zimmerová se svým koněm, první místo. Ange přestala být **pyšná**, a tak dopadlo vše velmi dobře.

Anna Broftová, 4.B

Byl jednou jeden **byt** a v něm **bydlel obyvatel**. **Byt byl** vybaven **nábytkem**. Byl to útulný **příbytek**. Byt měl i vlastní venkovní dvorek, ze kterého bylo vidět na město **Bydžov**. **Být** na jeho místě, postavil bych tam zahradní **nábytek** a seděl tam. Byl by to takový **obyčej**. Kromě toho měl na dvorku **kobylu** a všelijaký **dobytek**. Obyvatel byl **bystrý** a viděl všechnen nepořádek, co dobytek spáchal.

Petr Chalupa, 5.B

Byl jednou jeden **obyvatel** a ten měl na zahradě **babyku**. Ta babyka stála ve **výběhu** pro **dobytek**. V něm **bydleli býci a kobyly**. Obyvatel měl v **bytě** také **přepychový nábytek**. Ale měl jednu vadu, hrozně rád **pytlačil**. Lovil hlavně **netopýry a slepýše**. Taky za to jeden čas i **pykal**. Poté se rozhodl, že bude krást jen **přepychové věci**. Jak kradl, tak z toho **zpychl**. Chytla ho policie a šel opět **pykat**.

Adéla Vrbová, 5.B

Byl jednou jeden **byt** v **Bydžově**. V tom **bytě bydlel obyvatel**, pan **Sytý**. Ten pán měl rád **sýr a plyš**. Měl v lednici **zbytek sýra** a v posteli **lysého vysokého sysla**, to byl jeho **plyšák**. Jednoho dne se pan **Sytý** lekl **myši**. Rozhodl se, že si koupí **byt** v Austrálii. Jel tady na letiště v **Ruzyni**. V letadle se **ozýval netopýří** zvuk. Přišel pak k **bytu** a nastěhoval se.

Vojtěch Teufl, 5.B

PŘEDMĚTY SE PŘEDSTAVUJÍ :

Kartáček

a/ VYPRAVOVÁNÍ

Kartáček měl své místo na umyvadle. Většinou ráno a večer a někdy i po obědě měl svou nešťastnou chvíli. Obzvlášť když bydlel s rodinou jménem Macháčkovi. A ti používali jen jeden kartáček dohromady, takže měl dost napilno. Macháčkovi měli totiž spoustu kazů. Jednoho dne našeho kartáčka vzal Martin (to byl syn jmenované rodiny) a dal ho na policičku nad záchodem. O hodinu později kartáček vzala Lenka (maminka), a protože ucpala odpad v umyvadle, tak ho s ním uvolňovala. Potom ho dala zpět na policičku, ale kartáčku se tam moc nechtělo, tak mamince vyskočil z ruky a skočil do koše. Martin potom koš šel vyhodit. Popeláři odpad roztřídili a kartáček odvezli na skládku kartáčků. Tam se našemu kartáčku líbilo. Měl tam hodně kamarádů. Měl rovněž rád některé dny, protože vždy přijeli roboti a kartáčky vždy umyli.

b/ SMS

Kartáček se jmenoval Hugo. Bydlel u jedné nechutné rodiny, která se k němu nechovala dobře. Kartáček vyskočil mamince z ruky a spadl do koše. Koš vyvezli na skládku pro kartáčky. Hugo tam byl moc šťastný.

c/ POPIS

Kartáček se jmenoval Hugo. Měl sestru pastu. Byl modrozelený, žluté štětinky. Byl elektrický.

d/ ŽIVOTOPIS

Jméno: Hugo

Bydliště: ordinace zubního lékaře

Stav: svobodný, bezdětný

Vzdělání: umí čistit zuby, masírovat dásně

Zájmy: pomáhám zubaři vysvětlit dětem, jak si čistit zuby

Zdravotní stav: zdravý, bere prášky na svou čistotu a vůni

Karolína Červená, 4.B

Umyvadlo

a/ VYPRAVOVÁNÍ

Bylo jednou jedno umyvadlo jménem Karel. Stálo v rohu třídy 4. B. Děti si v něm umývaly ruce. Bylo to zrovna před Vánocemi. Třída se připravovala na jarmark. Žáci vyráběli různé výrobky. Dne 9. prosince všichni šli do České spořitelny. Jarmark je bavit, přišlo jim tam

spousta lidí. Dost rychle všechno vyprodali. Umyvadlo se ve třídě těšilo a čekalo, až děti přijdou a řeknou, jak se jim jarmark povedl. Po sečtení všech peněz zjistily, že vydělaly dohromady 22 000 Kč. Děti byly šťastné. Potom dávaly na lístečcích napsané své nápady, co by si za vydělané peníze mohly koupit. Když si přečetly všechny své návrhy, shodly se na tom, že by si mohly koupit nějaké zvířátko. A to umyvadlo, co tam stálo, bylo šťastné a celá třída také.

b/ SMS

Bylo jedno umyvadlo jménem Karel a stálo ve třídě. Děti měly jarmark a vydělaly peníze. Něco si za ně koupily.

c/ POPIS

To umyvadlo bylo bílé a středně velké. Na umyvadle leželo mýdlo a hrnek. Bylo už starší, ale vypadalo hezky.

d/ ŽIVOTOPIS

Jméno: umyvadlo Karel

Bydliště: třída 4. B

Stav: svobodné, bez závazků

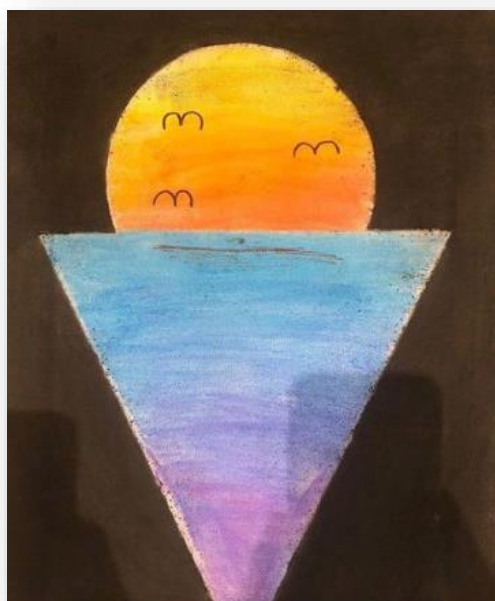
Vzdělání: základní škola pro umyvadla

Specializace: hygiena, kurz pro spolupráci s mýdlem

Zájmy: baví ho, když se v něm myjí ruce a štětce

Zdravotní stav: výborný

Jolana Černá, 4.B

Filip Zástěra. 7.B

3. BAJKY

Liška a medvěd

V jednom lese žila spousta zvířátek a ta si navzájem pomáhala. Blížila se zima, a tak si zvířátka dělala zásoby. Liška šla kolem keře s malinami, ale řekla si, že dnes už je unavená a že je sebere až zítra. Medvěd šel také kolem keře, ale ten si jich natrhal plnou tlapu, aby měl zásoby na zimu. Druhý den se liška rozhodla, že zajde k tomu keři, jenže už tam nic nebylo, protože ji předběhl medvěd. Liška tedy musela jít hledat maliny dál, aby měla mlsání na zimu.

Ponaučení: Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítra.

Natálie Faustová, 6.B

Osel a kůň

Jednou kůň potkal osla a kůň mu říká: „Dáme si závod?“ Osel odpověděl: „Dobře.“ Kůň byl rychlejší než osel. Kůň se mu začal smát, že nic neumí a že je nešikovný. Osel řekl: „Nesměj se mi, třeba jsem zase já v něčem lepší než ty.“ Kůň se zachechtal a povídá: „Opravdu? A v čem?“ Osel mu pověděl: „Já unesu víc věcí na sobě než ty!“ Kůň na to: „Tak to zkusíme.“ Tentokrát vyhrál osel. Kůň se mu pak omluvil a žili dál bez hádek.

Ponaučení: Nikdy se nesměj menším i oni mohou být v něčem lepší než ty.

Adéla Pechová, 6.B

Pejsci

Byli jednou čtyři pejsci, kteří byli nejlepší přátelé. Vzhledem všichni vypadali podobně. Pravidelně se setkávali, povídali si. Vždycky si společně hráli v parku. Jednoho dne však k nim přiběhl neznámý pes a chtěl si začít s nimi hrát. Ale pejsci odmítali, jelikož vypadal úplně jinak. Pes tedy smutně odešel, neměl kamarády, neměl ani majitele, zkrátka byl zatoulaný. Když si pejsci společně hráli, pes stál daleko od nich a tajně je pozoroval. Zoufalý a smutný se ještě jednou pokusil s pejsky sprátelit. Přišel a říkal, že si chce aspoň popovídat. Pejsci mu dali šanci a chvíli spolu mluvili. Potom zjistili, že pes je toulavý a nemá vůbec nikoho. Moc jim ho bylo líto, proto se s ním začali kamarádit. Pak zjistili, že je to moc milý pes. Od té doby se všichni společně baví a hrají si.

Ponaučení: Nesuďte někoho podle vzhledu. Na konci se může projevit, že je dotyčný stejný, tak jako vy.

Marie Ngo, 6.B

O kosovi a žízale

Žil byl jeden kos, který dostal chuť na žízalu. Tak se procházel a nějakou hledal. A tu narazil na jednu, už se k ní přibližoval. Ale najednou se lekl, protože slyšel křik. A hele, žízala, ta křičela! Volala o pomoc, ať jí dá ještě jednu šanci. Kosák tedy řekl, že jí tu šanci dá, že před chvílí obědval a zas až takový hlad nemá. Druhý den však opět dostal chuť na žízalu. Čirou náhodou narazil na tu samou. Jenže měl velký hlad, proto ji chtěl sníst. Žízala mu řekla, že tedy

dobrá, že už měla jednu šanci. Ale před tím, než ji sní, že by se měla umýt, aby nebyla špinavá. Kos tedy žízalu vzal do potoka, aby se umyla. Jenže ta, jak byla mokrá, tak kosákovi vyklouzla ze zobáku. Ve vodě mu uplavala a tím si zachránila život.

Ponaučení: Nevěřte každému, co vám říká.

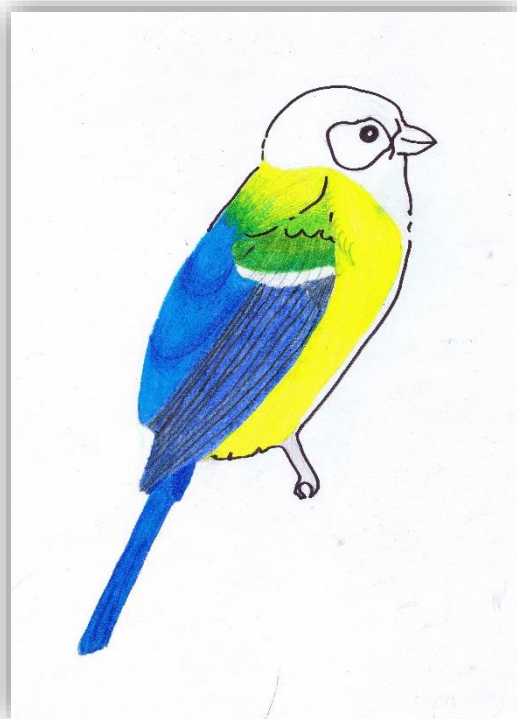
Marie Nováková, 6.B

O lišce a veverce

Lese žila jedna stará liška. Měla velmi ráda ořechy, ale byla velmi líná si pro ně vlézt na vysoký strom. Zašla tedy za veverkou, o které věděla, že má zásoby na zimu. Požádala ji, jestli by jí pár ořechů nedala. Veverka měla strach, aby jí zásoby vydržely na celou zimu. Ale protože liška velmi prosila, slíbila, že se s ní rozdělí. Měla však pro lišku připravený úkol. Stačilo, aby liška vlezla do nory pro suché listí. Lišce se ale opět nechtělo nic dělat, jen měla velkou chuť na ořechy. Slíbila veverce, že jí suché listí přinese hned, jak jí dá pár ořechů. Veverka lišku obdarovala, ale listí od ní už nikdy nedostala. Když přišla zima a liška měla hlad, zašla opět za veverkou, jestli by jí nedala ještě pár ořechů. Veverka si ale pamatovala, že jí liška něco slíbila a pak to neudělala a už jí nic nedala. Liška byla tedy hladová a byla jí zima. Bylo už pozdě na to, aby si uvědomila, že měla splnit to, co slíbila.

Ponaučení: Bez práce nejsou koláče.

Karolína Straková, 6.B

Maia Hrabánková, 5.B

4. POHÁDKY

Tomáš, drak a princezna

(zkrácená verze)

Kdysi dávno v jednom království žila princezna, která byla velmi pyšná. Její rodiče si s ní nevěděli rady a čím dál tím víc chřadli. Jednou, když si zrovna princezna umanula, že bude ples, tak tam přijel i princ Tomáš ze sousedního království.

Byl velmi milý a učený, a proto si jej královna oblíbila tak, že mu řekla o princeznině neřesti. A prý, jestli by nevěděl, jak ji pýchy zbavit. Princ chvíli přemýšlel a pak se t'ukl do hlavy. „Jsem to ale hlupák, zapomněl jsem na draka.“ Královna se lekla: „To budeme muset dát princeznu sežrat drakovi?“ Princ se rozesmál: „Ale ne! V našem království žije drak, který je velmi vychovaný. Když je ale někdo pyšný, tak ho srovná.“ Královna se zaradovala, ale pak se zase zeptala: „Jak tam princeznu dostaneme? Je hrozně umanutá.“ Princ odpověděl: „To nechte na mně.“ Královna běžela vše říct králi a princ si zatím odvedl královskou dceru stranou a povídá: „Milá princezno, co kdybych si tě odvezl na svůj hrad a tam bych tě nosil na rukou.“ Mladé dívce se ten nápad líbil.

Když princ s princeznou přijeli ke sluji, už tam na ně drak čekal. Dívka se lekla, ale mladík jí řekl: „Než si tě vezmu, dám tě tady k drakovi do polepšovny.“ Princezna ječela, dupala a mlátila kolem sebe, ale nebylo jí to nic platné. Princ ji vzal do náruče a odnesl do vzorně uklizené sluje, která voněla dobře uvařenou polévkou. Drak dívce ukázal malou skromnou světničku, ve které měla bydlet. Princezna začala znovu křičet, že tady ona bydlet nebude. Drak však řev neposlouchal, zavřel a nechal ji trucovat. Po několika hodinách vyšla z komůrky a začala draka komandovat: „Ty jeden hlupáku, jak to že jsi mi nepřipravil luxusní komnatu? Proč mám na sobě tyhle hadry? Proč nemám k snídani pečínku?“ Ale drak si jí nevšímal. Princezna ho stále komandovala a otravovala, až ji vzal na záda a letěl s ní na zámek. Princ ho radostně vítal a zval ho dovnitř. Ale drak řekl: „Pošli mi nějakého pomocníka, nemůžu ji vychovat, je strašně zlá!“ Princ tedy letěl s nimi zpět do sluje. Tam s drakem před princeznou ukryli všechno jídlo. Potom řekl dívce, že jestli nevyklidí celou sluj, tak nedostane ani kousek chleba, natož nějakou pečínku. Princezna se vztekala, křičela a házela věci kolem sebe. Nakonec jí tolik vyhládlo, že se dala do úklidu. Potom jako odměnu dostala suché brambory a čistou vodu. Ohrnovala nad tím nos, ale měla hlad, tak vše snědla. Další den zase chtěla oba komandovat, ale princ opět vše zamkl. Tak se tedy dívka umoudřila a sama začala uklízet před slují. Tak se to opakovalo ještě několik dní. To už princezna k obědu dostala pečínku.

Princ ji odvezl za jejími rodiči a ti jim vystrojili obrovskou svatbu. Potom společně odjeli do Tomášova království a tam vládli moudře. Princezna už nikdy nebyla pyšná.

Anežka Šlajerová, 5.D

PŘEPRACOVÁNÉ DO MODERNÍ PODOBY

Dvanáct měsíčků

Žily byly v jednom domě hodná Maruška, její nevlastní sestra a zlá macecha. Jednou Marušce řekly, že mají chuť na pizzu, ale nejbližší pizzerie byla dost daleko odtud. Maceše nestartovalo auto, tak Marušku poslala autobusem. Ten ale cestou havaroval, a tak dívka musela jít po svých. Když ušla už asi 15 km, zjistila, že se ztratila. Hledala svou GPS, ale omylem si vzala jinou kabelku. Najednou došla k nějakým kamenům. Na nich sedělo několik podivných mužů. Bylo to dvanáct Měsíčků. Maruška se jich ptala, jestli nevědí, kde je nejbližší pizzerie. Ti neodpověděli. A tak šla dívka blíže. Najednou narazila do skla. Měsícci totiž zvolili ochranné zabezpečení jejich území proti zlodějům. Leden, že byl nejmladší, šel otevřít. Když jim Maruška vysvětlila, co se jí přihodilo, Měsícci se shodli, že jí pomohou. Srpen tedy udělal těsto, Červen přidal příchuť a Červenec upekl. Maruška jim na oplátku zaplatila 150 Kč. Pak děvčeti dali koně a ona pelášila domů. Druhý den Marušku poslaly pro slané brambůrky. Holčička si naštěstí pamatovala cestu, a tak poprosila Měsíčky i o ně. Září vyoral brambory, Červenec osmažil a Prosinec pak jenom solil. Třetí den macecha dostala chuť na vajíčka. Maruška tedy šla. Měsícci se divili, že je tady zase. Dali jí tedy vajíčka, ale byla otrávená.

Macecha se zlou dcerou se tedy otrávil. Maruška měla konečně svobodu a mohla si vzít starostu obce, který jí potají miloval a ona jeho také. A tak dobro konečně zvítězilo na zlem.

Vilma Černá, 5.B

Ema Klementová, 6.C

Pichlavá Růženka

Byl jednou jeden král a jedna královna. Královna otěhotněla, ale v břiše cítila neuvěřitelnou bolest. Doktoři ale nenašli žádnou zvláštnost, jen miminko.

Jednoho dne se děťátko narodilo. V ruce drželo růži. Záhada pichlavého těhotenství byla vyřešena. A tak malou princeznu pojmenovali Pichlavá Růženka. Na její křtiny dorazila bohužel jen jedna hodná sudička. Začala: „Milá Růženko, já ti přeji, že...“ Sudička ale byla přerušena řevem malé princezny. Dokonce získala i kopnutí do obličeje od naší princezny, a tak našťavaně pokračovala: „Až ti bude 18 let, píchneš se o tuhle růži a usneš na tak dlouho, než tě někdo nevzbudí.“ Růženka se znovu rozječela na celé kolo.

Růža rostla a stalo se z ní nejhorší dítě v království. Zanedlouho na ni přišla puberta. Maminka s tatínkem jí kupovali ty nejdražší šminky a šperky, jaké si jen poručila. Tak to šlo až do jejích 18. narozenin. Rodiče jí darovali náhrdelník s růžovými kamínky. Růženka ho roztrhala a prohlásila: „Ten je pro malé děti. Víte co, já jdu trucovat do věže!“ A tak šla, ale objevila tam sudičku. Než však stačila něco říct, vytrhla jí dívka z ruky růži a řekla: „Ta se mu líbí... Au, to píchá.“ Sudička na to: „To vím, že to píchá. Taky jsem se píchla, když jsi mi ji vyrvala z ruky!“ A Růženka padla na zem a začala chrápat. S ní usnulo i celé království.

O pár měsíců později jel kolem princ Blázen. Řekl si, že si odpočine, tak vešel do věže. Našel tam spící Růženku. Vůbec se mu nelíbila. V ruce měla rtěnku, a tak jí udělal velkou tečku na čelo. Růža okamžitě procitla. Než se vzpamatovala, už u ní stála ustrašená královna. A než se máma nadála, Růženka popadla prince. Bylo jí jedno, že je blázen, sbalila si kufr a odstěhovala se s ním do New Yorku a pak už o nich nikdo neslyšel. Ale určitě žili tak nějak „šťastně“ až do konce života.

Anežka Brožová, 5.B

Modročervená Karkulka

Jednou byla holčička jménem Modročervená Karkulka. Jmenovala se tak proto, že se jednou opřela o namodro natřenou zeď.

Jednoho dne ji maminka poslala k babičce. Dívce se vůbec nechtělo, protože právě hrála hru na počítači, ale nakonec šla. Karkulka se rozhodla, že půjde kratší cestou přes les. V polovině cesty na ni vyskočil lev a zeptal se jí, kam jde. Modročervená Karkulka mu řekla, že jde k babičce a dala mu GPS souřadnice babiččina domu a šla dál. Když dorazila k babičce, nikde ji neviděla. Dívka zahlédla jenom krev a najednou z kuchyně přišel lev. Karkulka se ho lekla. „Ty jsi mně zakousl babičku?“ Lev jí odpověděl, že ne, že on je zraněný. „Tvoje babička mi jenom pomáhá ošetřit ránu!“ Modročervená Karkulka mu okamžitě šla pomoci také.

Naštěstí všechno dobře dopadlo, babička s vnučkou lva vyléčily a všichni žili šťastně až do smrti.

Kryštof Kaňka, 5.B

MODERNÍ POHÁDKA

O Aničce a Šimonovi

Byla jednou jedna babička jménem Rubína a ta byla pořád sama. Žila v takové malé dřevěné chaloupce na kraji lesa. Měla krásnou zahrádku a na ní spoustu zvířátek – krávy, ovce, kozy, kočky a dva psy, kteří se jmenovali Auško a Flíček.

Jednoho dne se nedaleko na zámku Krašpíně narodila malá princezna Anička. Rostla a rostla, až jí bylo osmnáct. Rodiče jí řekli, že už je dost velká, ať si jde najít ženicha. Mělo to však háček. Anička byla rozmazlená, začala se vztekat a křičet: „Ženich si má přijít pro mě, ne já pro něj!“ V tu chvíli se král naštvál a okamžitě jí řekl, ať se sebere a jde. Princezna tedy šla a šla, až došla k chaloupce babičky Rubíny. Ta ji hned pohostila vodou, chlebem a solí. Anička se zeptala, jestli by u ní nemohla pár dní přespát. „Můžeš, ale budeš mi pomáhat.“ To se ale dívce nelíbilo. „Já jsem princezna, přece se tady nebudu o nic starat!“ Nakonec si to rozmyslela a řekla, že pomáhat bude a Rubína ji u sebe nechala. Druhého dne se Anička musela postarat o domácnost, uklidit, uvařit a vyprat. Rubína se postarala o zvířata a zahradu. Večer babička zkontrolovala, co dívka za celý den udělala, ale jídlo bylo moc slané, prádlo bylo tak mokré, že by neuschlo ani za týden a prachu tam byly tři centimetry. „No ... musíš se polepšit, ale snažila ses a to je dobře.“ Anička se den ode dne lepšila, až jednoho dne jídlo nebylo moc slané, prádlo uschlo a prach nikde nebyl. „Dobře si vedeš, jsi šikovná.“ Princezna měla radost, babičku Rubínu objala a šla pracovat na zahradu. Po dvou týdnech přišel mladý krásný mladík jménem Šimon. Byl to obyčejný kluk z vesnice, ale Aničce se líbil hned na první pohled. Měl hnědé vlasy, modré zářivé oči a na rameni nesl krásného barevného papouška. Šimonovi se Anička také líbila, a tak se scházeli každý den. Po roce hoch požádal princeznu o ruku a ona řekla ano. A tak se vzali, přestěhovali se na zámek a žili spolu šťastně až do smrti.

Dorota Drobná, 6.B

Stela Sedláčková, 6.C

5. POPIS

a/ PŘEDMĚTY

Hrníček

Tento hrníček jsem dostala k Vánocům pod stromeček. Je natřen červenou barvou. Výrobci na něj nakreslili Mickey Mouse. Ucho i dno hrníčku je bílé. Každé ráno si do něj dělám kakao. Jeho obsah je 250 ml. Je asi 11 cm vysoký a 9 cm široký. Je uložen ve skříňce s ostatními hrnků. Je to super věc.

Eliška Horáčková, 5.B

Plyšový jezeček

Budu popisovat svého plyšového jezečka, kterého jsem dostala od táty, když přijel z pracovní cesty.

Jmenuje se Mycháj. Bodliny má pokryté hnědou a černou barvou. Tělo zdobí černá očka, dlouhý nos a hnědá ústa. Nožičky, ušité z hnědé látky, má připevněné k tělíčku. Hračka měří 9 cm na výšku a 8 cm na šířku. Zdobí mou postel společně s ostatními plyšáky.

Vilma Černá, 5.B

Fotbálek

Fotbálek je stolní hra obdélníkového tvaru červeno-zeleno-žluto-černé barvy. Každá strana má čtyři rukojeti, které jsou na jedné straně červené a na druhé modré. Pomocí krouživého pohybu se dá s rukojetmi pohybovat a tím hýbeme s panáčky, kteří hrají fotbálek. Tato hra může být pro 2 až 4 hráče. Každý tým je rozlišen jinou barvou dresu. Jeden tým má žlutou, druhý červenou. Na každé straně je jedna branka s brankářem. Hráči hrají s černobílým míčkem. Hra je velmi zábavná a dá se hrát všude, protože nezabere velké místo.

Victorie Halaby, 6.C

Limitovaná edice figurek Melanie K – 12

Figurka je zabalená do krásného borůvkově fialového obalu s velkým růžovým nápisem Melanie. Po délce levé části krabice je nakreslený „bubble scepter“ neboli bublinovač, který je žlutý jako slunce. V rohu pravé strany vidíme černé oko, což je odkaz na její film K – 12.

Konečně se dostáváme do obsahu této krabice, ve které se nachází panenka. Má dlouhé vlasy pěšinkou rozpůlené na dvě barvy, růžovou a černou. Oči jsou zavřené, líčka červená jak jablíčka. Na obličejí vás upoutají krásné plné rty. Její pivoňkově růžové triko s dlouhým rukávem a modrým detailem se vám určitě zalíbí. Stejně barvy mají i kraťasy. Nohy jí zdobí vysoké ponožky a srdíčko na pravé noze. V pravé ruce drží už dříve zmiňovaný bublinátor a součástí krabice jsou i dětské lahvičky na pití. Figurka je moc krásná. Určitě vám doporučuji pořídit si ji do sbírky.

Emma Klementová, 6.C

Pan Krabs

Ahoj, dnes vám popíšu pohádkovou postavičku Pana Krabse. Koupili jsme ho v obchodě za body, které jsme nasbírali.

Pan Krabs měří asi 28 cm. Jak pořád jí, tak vypadá víc a víc mohutnější. On vlastní restauraci s hamburgery. Vyrobili ho z plyše. Má krásně syté barvy. Kulí na nás velké, svítivé oči. Nad nimi mu rostou hnědé řasy. Mezi očima mu vyrůstá vlnitý nos stejné barvy, jako jsou řasy. Na obličeji se mu vlní jeho černá pusa, vedle ní se červenají baculaté tvářičky. Nosí fialové džíny s černým páskem. Pod nimi skrývá dvě malé nožičky. Z džín mu také kouká světle modrá košile s bílým výstřihem. Vyroستly mu také dvě krásně červená klepeta, kterými vše přestřihne.

Plyšáka mám moc ráda. A také s ním spím. Vždy v noci se s ním tulím. Jsem ráda, že jsme ho koupili. Nikdy bych ho nikomu nedala. A proto jsem vám ho dnes popsala.

Viktorie Hanzlíková, 6.A

Ester

Dnes bych vám ráda popsala mou starou panenku. Jmenuje se Ester a dostala se ke mně v den mých pátých narozenin. Dávno už si s ní nehraju, a proto spinká na půdě a čeká, až si s ní někdo pohraje.

Není moc velká, měří asi 25 cm. Je velmi hubená a její materiál je plast. Na hlavě má krásné blondáté vlasy. V obličeji se jí lesknou oči modré jako pomněnky, které doplňují dlouhé černé řasy. Její malinkatý nos pod sebou ukrývá obrovský, krásný úsměv. Narůžovělé tvářičky obličej ještě více rozjasňují. A nakonec nosívá na uších náušnice zdobené kříšťálem. Dostáváme se k jejím krásným růžovým šatům, ozdobeným červánkovými kanýry a obšitým stříbrnou nití. Bílo-růžové boty se k nim krásně hodí. Málem bych zapomněla na doplňky, což jsou náhrdelníky, náramek a kabelka.

Panenu mám moc ráda i přesto, že si s ní nehraju. Doufám, že bude dělat radost nejenom mně, ale už i naší malé sestřence, pro kterou ji schovávám.

Markéta Dvořáková, 6.A

Mistr Yoda

Na tašce nosím Mistra Yodu – tento přívěšek jsem koupil v Libochovicích u Vietnamce za 50 Kč. Mám ho rád, protože vypadá trochu srandovně, a když mu zmáčknete břicho, tak mluví. Mistr Yoda pochází z filmu Star Wars, kde zastupuje roli takového hodného skřítky.

Velikostně není moc velký, asi tak 10 cm. Vyrobili ho z plyše, ale na dotek je jeho povrch těla hrubý. Na hlavě převažuje zelená barva, jenom kolem uší, které mají tu stejnou barvu jako hlava, trčí bílé chloupky. Jak už jsem se zmínil, uši má zelené, ale zevnitř se světlá změní na tmavou. Můžeme na nich vidět, že jsou z obou stran prošité bílou nití. Z mé tašky se na všechny usmívá tmavou pusou. Jeho oči potáhli lesklým materiálem, který mu vytvořil zelená očka. Uprostřed obličeje se krčí nos malý jako hrášek. Obočí má spojené. Na místě, kde by měl mít vlasy, má pleš. Nosí hnědý obleček, který vypadá jako tílko, ale má ho i jako kalhoty. Ruce i nohy pokrývá zelená barva.

Miluji tento přívěšek a doufám, že mi bude dlouho dělat společnost po cestě do školy a domů.

Štěpán Kosík, 6.A

Lego robot

Představuji vám svého robota. Už to bude rok, co jsem ho postavil a pořád ho zdokonaluji a vylepšuji tak, aby vypadal co nejlépe.

Postavil jsem ho ze zelených a šedých lego kostiček. Kouká se na nás červenýma očima s rentgenovým viděním, které vás uvidí dříve, než si ho vůbec všimnete. Vedle hlavy může vystřelit protitankovou střelu a na zádech nosí své oblíbené zbraně – palici a dvě tyče. Tyto zbraně jsou upevněny na úložném prostoru, kam se stejně nic nevejde. Chlubí se super silnými rukama, které jsou vybaveny dalšími zbraněmi. Na své pravé ruce má štít, který odolá úplně všemu a na levou ruku si může přidělat velmi ostrý meč. Můžete si všimnout, že ho napájí cool baterie a s ní vypadá jak Iron man. A k tomu všemu ho řídí různými páčkami, tlačítky, budíky a ovládacími panely malý panáček. Robot běhá rychlostí až 70 km/h a to je úctyhodné na takovou mašinu.

Čas běží ještě rychleji a za chvíli mi dojdou dílky, ale svého robota nikdy nerozeberu.

Jiří Doležal, 6.A

b/ UMĚLECKÉ DÍLO

M. T. Bourbonská

Chtěl bych vám představit obraz od španělského malíře Francisco de Goyi, zobrazující Marii Terezii Bourbonskou. Obraz byl namalován olejomalbou na plátno kolem roku 1783.

Hlavním motivem obrazu je strnulá postava jezdkyňe na světle plavém koni. Marie si na vyjížďku oblékla lesklé modré šaty na hrudi zdobené bílou krajkou. Na hlavu si nasadila černý klobouk s obrovským pírkiem v téže barvě. Bohatě vyšíváná pokrývka koně ladí s jejími šaty. Kůň i žena na mě působí velice vznešeně, ale svou krásu nemůžou nikomu ukázat, protože jedou v krajině úplně osamoceni. Půda, po které cválá kůň, je zcela vyprahlá s nevýraznými žlutohnědými odstíny.

V pozadí nás na první pohled zaujme krajina s horskými štíty. Vrcholky těchto majestátních hor pocukroval čerstvě napadaný sníh. Za opět nevýraznou zelenošedou barvou hor září blankytná obloha, na které plují bílé mráčky. V krajině se nachází velice málo rostlinstva, pouze v levém dolním rohu je namalován malý keřík.

Myslím si, že autor zde využil kontrastu barev ke zvýraznění hlavního motivu obrázku, jezdkyňe a koně. Jejich vznešenost a krása vyniká v této nehostinné krajině.

Lukáš Jirásek, 7.B

6. CHARAKTERISTIKY

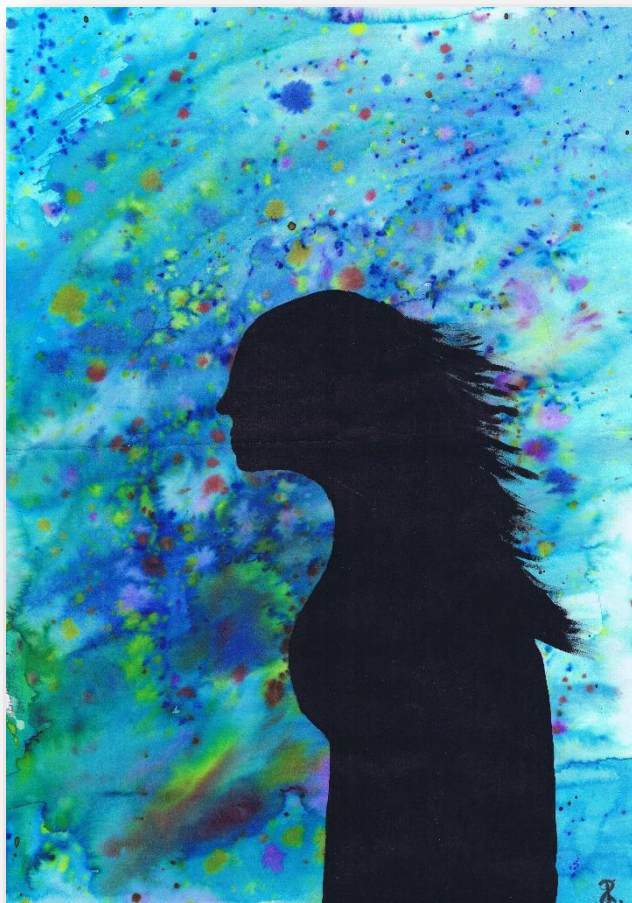
Mojí kamarádce, kterou budu popisovat, je dvanáct let. Je trošku menší než já, řekla bych, že úměrně k věku. Je středně vysoké postavy a je štíhlá.

Na jejím obličejí jsou nejvýraznější krásné hnědé oči, shora orámované hustým obočím. Nad ním si můžeme všimnout trošku vyššího čela. Dále má středně velký nos a pod ním se usmívající pusu. Rty jsou plné. Od té doby, co se známe, nosí stále dlouhé vlasy, jejichž barva je světle hnědá a někdy můžeme spatřit i blond odlesky, hlavně po létě. Líbí se mi s rozpuštěnými vlasy, ale stažené gumičkou do culíku, což nosí nejčastěji, jí také moc sluší.

Co se týče oblékání, má podobný vkus jako já. Má ráda sportovní styl, což znamená, že nejčastěji ji můžeme potkat v džínách, tričku a mikině. Její oblečení odpovídá posledním trendům a je různých barev.

Tato moje kamarádka je moc hodná, ochotná. Úspěchy má ve sportu, který dělá. Mám ji moc ráda. Můžu se jí se vším svěřit. Vím, že mi bude vždy naslouchat. Doufám, že nám naše kamarádství vydrží.

Klaudie Kršová, 7.B

Alexandra Popa, 6.C

Vybral jsem si osobu, se kterou sedím již pátý rok v lavici. Na to, že je teprve v šesté třídě, nám vyrostl hodně vysoko. Měří kolem 175 cm a je střední postavy. Hlavu mu zdobí černé vlasy sčesané na stranu. Oči září tmavě hnědou barvou jako hořká čokoláda. Z obličeje mu vystupuje nevýrazný nosík a pod ním se smějí narůžovělá ústa. Když se usměje, objeví se na jeho tváři krásný d'olíček.

Velmi rád nosí černé oblečení, proto mu říkáme „pan Černý“. Povahu má oproti mně velmi klidnou a nesmělou. Je také velmi hodný a kamarádský. Často hraje počítačové hry a moc nesportuje. Od 2. třídy si vzájemně pomáháme a doplňujeme se.

Jsem rád, že jsem jeho dobrý kamarád a doufám, že to tak zůstane i nadále.

Lukáš Jirásek, 7.B

Šárka Šafránková, 8.A

7. CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH POSTAV

Hurvínek

K popisu jsem si vybral filmovou postavu Hurvínka. V dětství jsem se hodně koukal na jeho příhody a patálie.

Na hlavě si všimneme jeho blondáté šošolky. Na obličeji nás sledují velké vyboulené oči. Divná věc na jeho očích je ta, že jako jediná postava ze seriálu je má takhle daleko od sebe a on s nimi může hýbat všemi směry. Mezi očima mu trčí malý nos, který vypadá jako malá bambulka. Pod nosem se usmívá ještě menší pusa, kolem které svítí tváře červené jako dvě jablíčka. Oblečen bývá většinou do bílé košile s velkým límcem. Nohy mu částečně zakrývají šedivé kraťasy, které jsou upevněny červenými kšandami. Legrační věc jsou jeho žluté dřeváky.

Hurvínek je zlobivý kluk, který žije v domě se svým otcem, panem Spejblem. Špatně se učí, a proto mu musí pomáhat jeho nejlepší kamarádka Máníčka. Ta bydlí s další postavou této pohádky, s paní Kateřinou. Hurvínek dělá Máníčce naschvály, nebo spolu tropí vylomeniny rodičům.

Na tuto pohádku jsem koukal, protože mi Hurvínek přišel vtipný a v některých případech i poučný.

Vojtěch Mikulecký, 8.B

Malý princ

Malý princ je hlavní postava ze stejnojmenné knihy. Jedná se o nejznámější literární dílo francouzského spisovatele a pilota Antoina de Saint – Exupéryho.

Když se řekne Malý princ, hned si vybavím bledého chlapce, hubeného a velmi drobného. Z jeho postavy není těžké vyvodit, že se jedná ještě o dítě, pohybující se okolo věku od deseti do třinácti let.

Strpaté blondáté vlasy zdobí jeho kulatou hlavu posetou pihami. Kulaté oči září hluboko do tmy nekonečného vesmíru a malá ústa zdobí jinak ne moc barevný obličej sytou červení. Oblečení zbarveno do zelena doplňuje červený motýlek zvýrazňující chlapcův úzký krk, pásek stejné barvy a na nohou nosí černé špičaté boty na nízkém podpatku. Jeho hlas je velice jemný a slabý. Chůze je ladná a elegantní, takže to spíš vypadá, jakoby se vznášel nízko nad zemí.

Chová se ke všem, jak nejlépe umí a při tom je usměvavý jako sluníčko. Trochu mi připomíná plyšového medvídku. Je takový malý a nevinný, ale přitom tak zvědavý, odvážný a ochránářský.

Celkově mi přijde Malý princ jako velmi kouzelná postava s krásným příběhem. Mám pocit, že tohoto hrdinu musí mít rád každý, ani ne jako knihu, ale jako postavu.

Marie Kupková, 8.C

Princezna Mia

Budu popisovat princeznu Miu z filmu Deník princezny. Je to dívka na střední škole, která vedla naprosto normální život nenápadné dívky, dokud nezjistila, že je princezna. Tím se pro ni vše změnilo. Musela se změnit i ona sama, a to ať už chováním, ale i vzhledem.

Mia má poněkud vyšší a hubenější postavu. Ještě před tím, než se dozvěděla, že je princezna, byly pro ni typické husté, kudrnaté a tmavě hnědé vlasy a poněkud nevkusné brýle. Po její „proměně na princeznu“ se dívka docela změnila. Někdo by mohl i říct, že se stala mnohem hezčí i vyspělejší. Největší změnou byly vlasy, které se staly rovnými a krásně tak zvýraznily její obličej. Jak už jsem tedy řekla, Mia má tmavé vlasy a stejně takové jsou i její oči a obočí, které bylo ze začátku neupravené. Oči má velké a zdobí je dlouhé řasy. Rty jsou větší, zuby jako perličky, a proto je její úsměv jeden z těch nejhezčích. Nos má docela hubený a delší. Nejčastěji nosila školní uniformu – což byla modrá kostkovaná sukně, černé podkolenky, světle modrá košile s bílým límečkem a černé sako. Když ale musela vystupovat jako princezna, nosila krásné šaty. Všechny byly nádherné tak, že jsem se nad nimi rozplývala. V soukromí má ale také velice bláznivý styl, takže když je doma, nosí to, co má ráda. Řekla bych, že jedním z jejich největších problémů bylo mluvit, nebo ještě hůř, prezentovat se před lidmi. Při řeči se buď zadržovala, utíkala, nebo se jí někdy chtělo i zvracet. Časem se to ale naučila ovládat a získala sebevědomí. Mia je docela trdlo a má obě ruce levé, takže její chůze je poněkud nemotorná.

Na Mie mám ráda, že je vždy ke všem hodná, přátelská a laskavá. Schází jí ale sebejistota, ale to časem překoná. Je obětavá a pilná jako včelička. Tuto postavu jsem si vybrala, protože ji mám ráda už od malička. Pořád mě neomrzela a myslím, že nikdy neomrzí. Je mi hodně sympatická a podle mého úsudku máme spoustu vlastností stejných.

Barbora Kopáčková, 8.C

Eliška Austová, 7.B

Kateřina

Začal listopad, měsíc, kdy je venku brzo tma a veliká zima. A já nemám doma co dělat po dlouhých večerech, tak jsem se rozhodla, že někoho popíšu. Zvolila jsem slečnu z mé nejoblíbenější knížky Kateřino trápení od spisovatelky Piv Hagmanové. Jak už jste slyšeli z názvu, hlavní hrdinka se jmenuje Kateřina.

Není ani vysoká, ani malá, je tak akorát. Na hlavě jí vyrostly přenádherné blondáté vlasy, které se táhnou až pod zadek. Na obličeji jsou výrazné její kaštanově hnědé oči s černými řasami a krásné upravené obočí. Narodila se s trochu vystouplými lícními kostmi, které dodávají tváři příjemný vzhled. Jejím typickým znakem jsou malé pihy, které se vyskytují na nose a částečně i na tvářích. Nejvíce na ní vyniknou rty, když se usměje. Nejrady na sobě nosí sportovní, značkové oblečení.

Její největším koníčkem jsou koně, pro ni je to zvíře nenahraditelné a neumí si představit život bez nich. Už od svých 5 let chodí do jezdecké školy a věnuje se tomu každý den. Považuji ji za milého, chytrého a vtipného člověka, který nezkaží žádnou legraci. Když vidí někoho v nouzi, okamžitě se mu snaží pomoci všemi různými způsoby. Pravdomluvnost, upřímnost, poctivost – to jsou také její kladné vlastnosti. Nesnáší lži a pomluvy. Jako každý z nás, tak i ona má své negativní rysy. Někdy nastane den, kdy na všechny bez důvodu nadává nebo s nikým nemluví. Také se snadno naštvě a rozzlobí. Nechá se mnohdy vyvést z míry kvůli hloupostem.

Kniha se mi opravdu velmi líbila. Kromě hlavní postavy musím pochválit i zpracovanost příběhu a napětí až do posledních řádků.

Dominika Nováková, 8.A

Dr. Sheldon Lee Cooper

K popisu jsem si vybral svou nejoblíbenější postavu Dr. Sheldona Lee Coopera ze seriálu Teorie velkého třesku nebo Malý Sheldon. Sheldon se narodil v Texasu v USA. Už od útlého věku se projevovala jeho nadměrná inteligence. V šestnácti letech dostal první titul Ph.D. za teoretickou fyziku. Postupem času si udělal další čtyři tituly. Dnes budu popisovat 39 letého Sheldona a nyní už k jeho charakteristice. Svou průměrnou výškou a tělem hubeným jako nit vás nijak moc nenadchne. Ale co zaujme, jsou jeho krátké vlasy čokoládové barvy. Nesmíme zapomenout na výbornou mimiku jeho obličeje, kterou zdůrazňují oči velké jako kaštiny. Sheldon rád nosí světle nebo tmavě béžové kalhoty. Určitě si všimneme trička se superhrdinskou tematikou. Uvádí se, že barvu trička si volí podle své nálady.

Vyniká hlavně ve svých vlastnostech. Jak s ním poprvé promluvíte, určitě se zděsíte jeho nadměrné inteligence a stylu vyjadřování. Ale není čeho se bát! Jediné, co budete muset skousnout, bude tvrdohlavost, přehnaná upřímnost, nárazky proti titulům menším než Ph.D. a vtipy, které většina lidí nechápe. Po každém svém trefném šprýmu řekne „BaZinGa“, což jsou chemické značky pro barium, zinek a galium. Podle mě má obsedantně kompulzivní poruchu, jenž se projevuje v jeho rituálech – například si udělal záchodový rozvrh a deník. Nebo dodržuje své tématické dny. V bytě, kde bydlí s kamarádem Leonardem, si pečlivě hlídá své místo na gauči, které mu nesmí nikdo zasednout. Sheldon miluje seriály a filmy Star Wars a Star Trek tak jako kočka ryby. Já si osobně myslím, že je dobrák od kosti a s každým to myslí dobře, ale někdy to nevyjde, jak si původně myslel.

I přes špatné vlastnosti si našel přítelkyni Amy, s níž se oženil. Ta z něho udělala lepšího člověka. Sheldon Lee Cooper by byl v normálním životě nepoužitelný, ve fyzice, kde dostal Nobelovu cenu, je ale absolutní špička.

Vojtěch Dvořák, 8.B

Hellboy

Pro svou práci jsem si vybrala hrdinu Hellboe. V tuto chvíli vám to jméno nic moc neříká, ale až vám jej popíšu, tak si jistě řeknete: „Jo, toho znám.“ Víc už to nebudu rozvádět a jde se na to. Hellboy má červenou svalnatou a urostlou postavu s ocasem čerta. Hlavu zvýrazňují černé dlouhé a vlnité vlasy. Podlouhlý obličej zdobí velké žluté oči s upilovanými rohy na čele. Pod očima vyrostl obyčejný nos s obrovskou pusou, ve které se nacházejí silné bílé zuby. Na bradě si nechává narůst bradku s polovičním plnovousem v barvě ugle. Každý den se obléká stejně – běžový kabát s černými kalhotami, v pase se nachází opasek, za kterým nosí pistoli a podobné věcičky. Ještě jsem zapomněla zmínit, že jednu ruku má nepřiměřeně velkou a složenou z „rudého kamene“ a na druhé normální délky má hnědý náramek.

Hellboyovy vlastnosti jsou kladné i záporné. Převažují však ty kladné. Jeho skutečnou podstatou je démon, který se zde objevil při magickém rituálu kdesi z paralelních světů. Díky profesoru Bottenholmovi, který se již od mládí věnoval výchově hrdiny, Hellboy zlidštil a naučil se rozeznávat dobro od zla. Díky tomu se z něj stal superhrdina, i když trošku d'ábelský, ale s touhou ochraňovat lidi před příšerami ze vzdálených tajemných světů. Jeho koníčkem a velikou vášní jsou kočky domácí, kterými se obklopuje v obrovském množství. Zbožňuje doutníky, nejvíce kubánské, a také miluje pivo. Často mívá mrzutou náladu, obzvláště při pravidelném broušení svých rohů, které mu stále dorůstají a připomínají mu jeho „d'ábelskost“. Přece jen se chce cítit jako člověk.

Tuto postavu jsem si vybrala, protože v pestré paletě superhrdinů se u něho vyskytují dobré i stinné stránky. Inspiruje mě jeho věčný boj a touha být dobrým a prospěšným člověkem.

Markéta Lipnická, 8.B

Hermiona Grangerová

Hermiona patří mezi hlavní postavy ze série knih o kouzelníkovi Herryem Potterovi. Knihy napsala dříve neznámá J.K.Rowlingová. Postavu, o níž budu psát, ztvárnila ve filmu herečka Emma Watson. Hermiona pochází z mudlovské rodiny. Není na to pyšná, ale ani se to nesnaží nějak zvlášť skrývat. Oba její rodiče pracují jako zubaři. Navštěvuje školu Čar a kouzel v Bradavicích, kde se setkává se svými nejlepšími kamarády Harrym a Ronem.

Na první pohled vás zaujmou hnědé oči jako kaštiny a volně poletující vlasy stejné barvy. Její malý nosík působí roztomile, ale trochu nepatřičně v porovnání s jejími velkými zuby, kvůli kterým bývá často terčem posměšků. V průběhu let se však proměňuje v přitažlivou mladou dívku. Chlapci tak o ni jeví zájem nejen díky její inteligenci, ale i kráse.

Hermiona díky chytrosti a cílevědomosti ve škole dosahuje úžasných studijních výsledků. Rozhodně ale nevlastní jen ty kladné vlastnosti. Občas se projevuje poněkud panovačně a bez pochyb umí dál najevo svůj názor. Často se sebou není spokojená, ale na druhé straně si za svými rozhodnutími stojí. Zbožňuje knihy a vždy chodí podporovat svého kamaráda Harryho na famfrpálový zápas. Dbá na spravedlnost, zastává se utlačovaných a vyniká kamarádkou povahou. Ve větší skupině lidí ji nepřehlédnete – uslyšíte totiž její pronikavý hlas. V průběhu příběhu se dívka velmi mění. Ze začátku je dost puntičkářská ohledně dodržování pravidel a k ostatním se chová povýšeně. Postupem času ji ale její přátelé naučí, že by měla více věřit lidem a že pravidla a známky neznamenaají vše. I když už si na řád tolik nepotrpí, stále je velmi

zodpovědná studentka a dobrá kamarádka plná pochopení, která dokáže pomoci v jakékoli situaci.

Líbí se mi její silný charakter doprovázející klady i zápory. Kamarádi jsou u ní na prvním místě a byla by pro ně ochotna obětovat vše. Tento výjimečný příběh o Harrym Potterovi mám ráda už od mala. Myslím, že neexistuje člověk, který by jej neznal.

Adéla Justová, 8.B

Katniss Everdeenová

Je to hrdinka filmů a knižní série Hunger Games. Je jí 16 let. Bydlí ve 12. kraji ve městě Sloji se svou sestrou Prim a matkou. Otce nemá. Ve filmovém provedení ji hraje herečka Jenifer Lawrence.

Katniss není vysoká, ale malá také ne. Je velmi hubená, kvůli nedostatku jídla, za to mi přijde sportovně nadaná. Kolem hlavy jí splývají delší hnědé vlasy, které má většinou spletené do copu. Její oči mají též hnědou barvu, takovou jako na podzim opadané listí. Nos má docela malý, tak i pusu. Moc se neusmívá, spíše se mračí, někdy však máte štěstí vidět, jak se v úsměvu lesknou její bílé zuby jako perličky. Před i po hrách Katniss zpravidla nosila tmavé oblečení. Na lov si vždy oblékala koženou bundu po otci. Lidé v době her hrdince říkali „dívka v plamenech“. Její vizážista Cinno ji oblékl do plamenů a ty kolem ní vlály a žhnuly jako okolo Slunce. Měla i přezdívku reprodrozd kvůli broži s ptákem, jež byla vždy připnuta na jejím oblečení. Katnissina řeč je plynulá a klidná, ale to jen v případě, že jí do toho nikdo nemluví. Její chůze je neslyšná. Nejvíce mě zaujala dívčina odvážnost, které má na rozdávání. Projevila se třeba tehdy, když se přihlásila jako dobrovolník do her, aby nemusela trpět její sestra. Je tvrdohlavá, do všeho se pouští po hlavě. Je bystrá jako liška a hodně pozorná. Její negativní vlastností je vznětlivost a urážlivost. Přijde mi i nedůvěřivá vůči ostatním. Soucit u ní také najdete. Nejvíce mě zaujala svým střilením z luku. Líbí se mi na ní, jak je odvážná a jak dobře si počínala na začátku jejích Hladových her.

O této hrdince jsem psala proto, že se mi líbí její chování. Také ji hrála má oblíbená herečka a je to jedna z mých nejoblíbenějších knih.

Marie Kočí, 8.D

8. LÍČENÍ

Kouzelná krajina

Otevírám učebnici a najednou mě něco zaujme. Chtěli byste vědět co? Tak pozorně poslouchajte. Uvidím obrázek, kde byl zobrazen krásně osvětlený den. Konec jara a začátek léta, jaké je to nádherné období.

Rostlinky rostou, ptáčci zpívají a všichni kolem se radují. Nejlepší z toho všeho je, jak krajina hýří mnoha barvami. Záblesky červené, zelené, modré a bílé barvy naleznete na této přenádherně namalované louce. Protože sluníčko zářilo tak moc, žlutá obklopila celou krajinu. Stromy stojí v řadě jako vojáci na stráži. Cestička, která mezi nimi prochází, vede nejspíše z města. V tom jako bych uslyšela i vítr, který se rozhodl zpívat svou oblíbenou písničku. Hudba se rozezněla a všecičko se dalo do pohybu. Stromy se pohupují, květiny jako kdyby tančily břišní tance, děti všude pobíhají. Jednou běží sem a podruhé zase tam. V dáli za nimi sedí kopec. Řeknu vám, odtamtud musí být překrásný výhled na městečko a na náš už zmíněný sad. Z kopce jdou nejspíše rodiče, aby své děti vzali domů.

Ani bych se nedivila, kdyby se jim domů nechtělo. Já sama bych měla veliký problém odejít. Kdo by chtěl opustit tak klidnou, krásnou a kouzelnou louku? S obrovským nadšením bych tuto krajinu navštívila. Pocítit svobodu, volnost a radost v přírodě, to musí být prostě paráda. Se smutným výrazem v obličeji zavírám učebnici a tiše závidím všem, kteří na louce byli ve skutečnosti.

Nikola Vorlíčková, 9.A

Zimní krajina

Když se řekne slovo zima, vybaví se mi zasněžená krajina bez známek života. Tichá, jako kdyby všichni živočichové a rostliny spali a nabírali síly na jarní probuzení.

Jen děti, stavící sněhuláky, dělají tuto spící krajinu veselejší. Sněhuláci, postavení z čerstvě napadaného sněhu, vypadají jako zmrzlí strážci přírody. Oddaně stráží všechny obyvatele tohoto zimního království. Děti jim darovaly i nějaké šály a čepice. Oči a úsměv mají vytvořený z drobných uhlíků, nos z mrkve a ruce z větviček. Nohy nemají vůbec. Vypadá to, že sněhulákům mrazivé počasí nevadí, dětem však ano, a tak opouštějí zasněženou strán co možná nejrychleji. Ty, co přijely na saních, mají samozřejmě výhodu a budou doma v teple dříve.

I mně už začíná být chladno, a tak i já odcházím z této pohádkové krajiny domů.

Edita Kosíková, 9.A

Pohádkový západ slunce

Západ slunce si většina lidí představí jako svit, zapadající za vrchol hory, který mění oblohu na žluto-oranžový skvost.

Vzácně můžeme vidět odstíny od růžové až po fialovou. To se pak zapamatování strávených okamžiků u těchto barev násobí. V létě bývá nejkrásnější, ale je to možná proto, že bývá jasněji a teplý vánek vám zahřívá duši. Vše se odráží na vodní hladině, která připomíná zrcadlo. Nádherně šumí a raci létají kolem v hejnech, vytvářejících nejrůznější obrazce. Jakýkoliv hluk se rozléhá ozvěnou daleko do okolí. Hmyz z kvítků rostlin odlétá.

Krajina začíná tmavnout, tichne a zvířata začínají upadat do spánku.

Kateřina Koubková, 9.A

Marie Melicharová, 7.B

Les

Skrz mohutné větve stromů pomalu začínají prosakovat kruté sluneční paprsky. Tím rozehrály hru světla a stínů, dvou nezkrotných tanečníků. Temný dvojník vysokého dubu si větvemi pohrává se září obklopeným bukem, jakoby ho vyzýval k valčíku či polce.

Stačí letný dotek veselého jarního vánku a listy, samé smaragdy a zirkony, rozehrávají svou symfonii. Jejich šum doprovázejí cvrčci s ostatními obyvateli, skrývajícími se pod podrostem, ne nepodobní stydlivým muzikantům za oponou. Za vskutku krásnou oponou, když vezmete v úvahu voňavé fialky, jenž les rychle proměnily v parfumerii, sličné i magické zvonky a všudypřítomný břečťan. Ten svým rychlým růstem připomíná mrštného hada, který se jako morová nákaza rozšířil po celém lese. Ve smyčkách objímá drsné kmeny stromů, dusí zbývající zeleň, třesoucí se před ním strachem.

V poledne se z lesní kapely stane četný orchestr. K třepotajícím se listům se přidá ještě sbor zpěvných ptáků s větším talentem, než mívá jakákoli operní zpěvačka. Člověk pak má pocit, že zavítal do země sličného lidu, že z každého kmenu může vystoupit jeden z nich.

Všechny lesy jsou svým způsobem posvátné. Místo boha zde ale oslavují Matku Zemi.

Emma Králová, 9.C

Výlet

Mám velice rád procházky s rodinou. Vždy, když jsme na letní dovolené, podnikneme alespoň jednu takovou túru.

Slunce dnes mimořádně svítí a jeho paprsky, které pronikají skrz stromy do našeho stanu, mě něžně probudí. Po výborné snídani můžeme vyrazit na blízký kopec. Cestou míjíme jeden domek se zahrádkou, na níž roste spousta ovoce a zeleniny. Starý pár, co zde bydlel, se o úrodu pečlivě staral. Zrovna babička zalévala jahody a několik kapek vody z hadice mě příjemně osvěžilo. Cesta na kopec byla písčitá s drobnými kamínky a mírně zarostlá vysušenou trávou, která se v naprostém bezvětrí, co dnes panovalo, ani nehnula. Kolem pěšinky kvetl vlčí mák, na který si sedali krásní pestrobarevní motýli. Moje sestra byla z poletujících tvorů naprosto unešená a můj bratr měl podobnou radost. Jediné, co jsme slyšeli, bylo šustění porostu, o který jsme sem tam zavadili nohou a hlasité cvrkání cvrčků, kteří se schovávali pod listy před žhnoucím puchýřem na nebi. Kousek od cesty stálo pár stromů, které vrhaly na louku stín. Ideální místo na svačinu, kterou maminka zabalila na výlet. Po jídle jsme pokračovali dál na vrchol. Nahoře nás kopec obdařil krásným výhledem na zdejší krajinu.

Doufám, že podobné výlety budeme podnikat každou letní dovolenou.

Jakub Fidler, 9.A

9. PŘÍBĚHY

Noční bojovka

O prázdninách jsem byla na táboře. Počasí nebylo nejlepší - někdy svítilo slunce a někdy pršelo. Moc se mi tam líbilo.

Jednoho dne jsme šli spát do lesa. Cestou tam jsme s sebou museli nést karimatku, spacák a batoh s oblečením a pitím. Hned jak jsme přišli na určené místo, tak jsme se rozdělili na skupiny a začali jsme stavět přístřešky. Potom jsme šli k blízkému rybníku. Nekoupali jsme se tam, protože byl strašně špinavý. Vedoucí zde rozdělali oheň, vytáhli buřty a chleby. Pak jsme si u ohně do večera povídali. Potom jsme šli spát. Asi v půl jedenácté nás vedoucí vzbudili kvůli stezce odvahy. Po malých skupinkách jsme šli lesem. Na konci nás postrašili praktikanti. V závěru stezky jsme se museli podepsat na nějakou bedničku a namočit si svůj prst do barvy a obtisknout ho. Potom jsme se společně vrátili a šli spát. Asi v půl jedné nás vzbudili vedoucí. Hodně se změnilo počasí – dost foukalo a mělo začít i pršet. Všechno jsme rychle zabalili a skoro utíkali zpět. Vedoucí nám na cestu svítili baterkami. Sotva jsme došli do tábora, začalo strašně pršet. Vše dobře dopadlo, nechtěla bych strávit noc v lese za větru a silného deště.

Anežka Šlajerová, 5.D

Jakub Straka, 7.C

Moje setkání s minulostí

Minulý týden jsme se s mamkou dopracovali k úklidu domu. Uklízeli jsme místnost po místnosti, poličku po poličce, až jsme došly k té s fotkami. Hned jsem sáhla po albu z mého dětství. Nepamatuji si momenty, když jsem se narodila nebo když jsem udělala první krůčky či začala sama chodit na nočník, ale díky fotkám si mohu vše připomenout. Fotek máme opravdu hodně. Jsou na nich zachycené smutné i veselé momenty. Abych nemluvila jen o sobě, chtěla bych povyprávět i o minulosti mých prarodičů.

Ačkoli neměli takové možnosti, jako dnes máme my, přijde mi, že si život dokázali mnohem víc užít. Minulost babičky moc neznám, protože je původem Polka a nikdy mi o svém životě moc nevyprávěla, ale můj děda ano. Když byl malý, prý se nikdy nenudil. Když zrovna neobjevoval nová místa, kde by si mohl s kamarády postavit nový bunkr, nebo nepomáhal svému otci v místním hostinci, či neprojížděl na kole všechny vesnice, co znal, tak tancoval. Tancoval v kroji na naší návsi a šlo mu to báječně. Vyhrál dokonce i několik soutěží. Když mu bylo 17 let, zazvonil v Polsku na dveře mé babičky a na první pohled se do sebe zamilovali. Jsou spolu doteď. Při dědečkově vyprávění mě asi nejvíce zaujala jeho vzpomínka, jak jeho otec, můj praděda, našel ve svém hostinci poklad. Byl z doby, kdy vojáci přecházeli přes naše území. Skládal se spíše ze zbraní. Praděda nevěděl, co s ním, nakonec ho věnoval muzeu. Jak šel čas, děda sbíral nové zážitky a zkušenosti. Několik let byl dokonce námořníkem.

Kdybych měla vyprávět dále, dostala bych se k mým rodičům a poté znovu ke mně. Radši to ukončím. Chci už jen říct, že i když je lidský život poměrně krátký, měli bychom si ho užívat naplno, abychom jednou svým vnukům a vnučkám měli co vyprávět.

Andrea Kapešová, 9.C

Oblečení v pračce

Bože, hůř jsme skončit nemohly. Je z nás jedna velká zmačkaná hrouda. Po dlouhém náročném procesu praní přichází na řadu ždímání. To bude bolet! Pračka se začíná točit čím dál tím rychleji a rychleji.

„Jsem celý zamotaný,“ stěžuje si svetr.

„Mlč,“ okřikují ho kalhoty, kterým se pomalu začínají zamotávat nohavice do sebe.

„Ležíš na mně!“ říká velmi našťavaně levá ponožka na tričko.

„Kde mám pravou? Neviděl jste někdo pravou?“

„Tak klid, nádech a výdech a jdeme do finále. Začíná turbo,“ oznamuje tričko. A hotovo.

„Bacha, přichází máma.“

Maminka otevře pračku a vyndá vše do prádelního koše.

„Fakt už mě to přestává bavit,“ stěžuje si levá ponožka.

„Teď nás zase pověsí na šňůru a budeme tam muset viset.“

„Bud’ už ticho a přestaň si naříkat.“

„Zahrajeme si něco?“ navrhuje nadšeně svetr.

„Ne a schni, ať tady nestrávíme mládí,“ odpovídají kalhoty.

Po celých dvou náročných dnech na šňůře si pro nás konečně přijdou a naskládají nás opět do prádelního koše. Tuhle činnost máme ze všech částí praní nejméně rádi.

„Proč jsem zase nahoře já?“

„Protože nejlíp křičíš,“ dobírá si levá ponožka kalhoty.

„Já nechci jít zase jako první.“

Ale vtom už máma bere kalhoty a dává je na žehlicí prkno. Bere tu smrtelně pálivou věc a začne po kalhotách přejíždět sem a tam, dokud nejsou úplně hladké. Takto pokračuje se vším oblečením. Samozřejmě se to neobejde bez jakýchkoli protestů. Po mučení extrémně horkou věcí nás uklidí zpět do skříně. „Haló, neviděl jste někdo pravou?“ zkouší znovu levá ponožka svou otázku. Ale marně. „Ne!“ zakřičí všichni našťavaně ze skříně do šuplíku.

Ema Červená, 9.C

Veronika Hajná, 7.A

Nara a prsten

Unavená Nara se rozvalila po poškrábaném psacím stole. Celé odpoledne přemýšlela nad domácími úlohami, které jí zadala matka. Dokud je všechny nevyřeší, má zakázáno vracet se do obývacího pokoje, kde si bratřenci a sestřenice hráli u praskajícího ohně v krbu. Nevěděla, proč ji matka zatěžuje více než ostatní. Nařiní vrstevníci se jí za to posmívali. Za to, že nemůže odejít od papírů a učebnic.

V tichu, jenž přerušovalo pouze tikání starožitných hodin v rohu, náhle zaskřípaly dveře. Do spoře osvětleného pokoje vešla šouravým krokem babička. Ve stříbrných vlasech se zatřpytily pozlacené vlásenky, jež babičce Nara dala k minulým Vánocům. Na rtech se jí objevilo mírné pousmání. Stařenka nervózně přešlapovala z nohy na nohu, křúpala so klouby levé ruky, svírala a poté uvolňovala rty. „Co se děje, nano?“ zeptalo se děvče hlasem plným starosti. Už jen to, jak ženu oslovila – nano – na to poukazovalo. Babička na vnučku upřela své zelené oči, které se neskutečně podobaly těm Nařiným, a svraštila obočí, až jí vystoupily na čele milé vrásky stáří. „Chtěla bych ti něco dát,“ vysoukala ze sebe nana nakřáple. Dívka poznala, že se pamětnici chce brečet.

Žena však pokračovala statečně dál: „V naší rodině se dědí mnoho věcí – a vždy jen ob generaci. Myslím, že je čas.... je čas ....abych ti předala rodový prsten.“ Krátce se odmlčela. Sundala si ho z pravého prsteníčku. „Babičko, to nemusíš,“ spíše zašeptala, než řekla Nara. Věděla, co znamená symbol, jenž zlatý kroužek zdobil. Srdíčko jako láska, ruce značí přátelství a korunka připomíná hrdost, loajálnost. Myslela si, že ho ještě není hodna.

„Ale ano, musím. Zažil toho už tolik, nemohla bych si ho vzít s sebou pod zem. Povím ti jeho příběh, dítě, poslouchej pozorně. Tvá prababička ho dostala jako zasnubní prsten. Díky ní se naše rodina držela pospolu i za těžkých dob. Žena činu – tak jí říkal můj otec. Když začala 2. světová válka, mně byly tři roky. Všechno bohatství se muselo odevzdat, kupovaly se dluhopisy. Prsten se tedy ztratil. Michael, tvůj pradědeček, právě letěl se svou jednotkou nad Středozemním mořem, když ho zasáhla střela z nepřátelské stíhačky. Zřít se na pobřeží Itálie, kde přežíval dlouhé měsíce sám, cestoval, snažil se dostat zpět do válečné zóny, odkud by kontaktoval své velitele. Doputoval až do malé, válkou netknuté vesničky, kde se konal trh. Procházel úzkými uličkami, tvořenými stánky, a povšiml si mladé ženy. Prodávala bižutérii – mimo jiné i prsteny. Mezi jejím zbožím, přesně uprostřed poličky, objevil prsten jeho matky. Tvůj pradědeček ho ženě ukradl. Až do své smrti nepřestal o tom činu mluvit.“

Babička se dýchavičně usmála, natáhla své vnučce na prst zlatý kroužek. „Ať ti přinese štěstí,“ zašeptala nakonec a odešla.

Emma Králová, 9.C

Dovyprávění příběhu

Zvířata kolem nás

Už je to půl roku, co máme doma koťátko Julinku. Nožička se hojí a její zdraví se hodně zlepšilo. Mám z toho radost. Dnes jdeme na policii. Měli bychom se dozvědět, co se Julince stalo. Dost mě to zajímá.

Půl hodiny tu sedíme. „Už chci domů,“ domyslela jsem si. A konečně! Ze dveří kanceláře vyšel vysoký, urostlý policista s přísným výrazem. Na prsou se mu leskl stříbrný odznak a na

ramenech měl vyskládané tři hvězdičky. „Pojďte dál,“ vyzval nás. Když jsme se s mamkou posadily, nabídl nám kávu, kterou jsem samozřejmě nemohla odmítnout. „Tak nám, Neli, pověz, jak si koťátko našla,“ tázal se policista a podal mamince ke kávě cukr. „Myslím, že to bylo úterý,“ zapřemýšlela jsem a náhle pokračovala, „**pamatuji si, že jsem šla ze školy a najednou něco zamňoukalo pod okny. A tam jsem uviděla koťátko.** Nemohlo si stoupnout. Bylo vidět, že má zlomenou nožičku. Ouško mělo natrhnuté. Hubené až na kost. Sem tam mu chyběla srst a zřejmě něco spolklo, protože se začalo dusit. Zpanikařila jsem a rychle jsem ho vzala domů. S maminkou jsme jely k veterináři. Tam nám řekli, že je v kritickém stavu a že jí (řekli nám, že je to kočička) jde o život. Poté jsme zavolaly na policii, že někdo týrá zvířata.“

„To jste udělaly dobře,“ řekl muž zákona a pokračoval. „Vaše koťátko měl zavřené ve sklepě jeden muž. Nedostávalo pořádně najíst. Mlátil ho, protože pořád mňoukalo. Toho chlapa jsme vystopovali a nyní se léčí. Je až neuvěřitelné, že koťátko uteklo a dostalo se do vedlejšího města.“

Když jsme podepsaly papíry, mohly jsme jet konečně domů. Sedla jsem si v pokoji. Do hlavy mi přilétla vzpomínka, v jakém stavu jsem Julinku našla. Byla na pokraji smrti. Najednou na mě přišla únava. Podívala jsem se na hodiny. Ukazovaly 9:38 a já se rozhodla, že půjdu spát. Šla jsem mamince dát pusu na dobrou noc a lehla jsem si do postele.

A hele, kdo to přišel! Julinka! Vzala jsem si ji k sobě do postele. Přitulila se ke mně a mě zaplavila vlna štěstí. Jsem ráda, že ji mám. Hladila jsem ji a cítila jsem, jak spokojeně přede. Je nám vděčná, že jsme jí zachránily život a daly nový domov.

Nela Černostová, 9.B

Dobrodružství všedního dne

...musíme se hned sejít – už vím, co s tím – budeš koukat! Co třeba v pátek v pět u S.? Ale nikomu ani slovo! Míla

Tenhle vzkaz na skvrnitém papíře, napsán ledabylým dětským písmem, ležel na dně naší schránky. Na začátku zahlédnu jméno Alfréd a vybaví se mi nevychovaný kluk z vedlejšího domu. Vhodila jsem to do správné schránky a pokračovala ve své cestě.

Další den jsem viděla skupinku kluků, kterým nemohlo být víc jak osm. Zahlédla jsem tam i Mílu a Alfréda. Seděli v kruhu před parkem a něco si tam mumlali. Zaslechla jsem akorát: „Já ji nemám rád! Nechci ji tady!“ vykřikoval jeden z nich. Ostatní mu přizvukovali. Pak mě zahlédli a raději kroužek rozpustili. V noci mi ten záhadný lístek a podivné chování a výkřiky nedaly spát. Musela jsem na to pořád myslet. „Co tím vším chtějí naznačit? Co chtějí dělat? Je to nebezpečné?“ honilo se mi hlavou. Rozhodla jsem se, že zjistím, co se děje, a na tu schůzi půjdu. Kluk, v jehož domě se většinou skupinka schází, se jmenuje Sam. Schůze se tedy pravděpodobně bude pořádat jako vždy tam. A já zjistím, co se tam děje.

Je 17:04 a já se snažím otevřít zadní dveře, o kterých vím, že je Sam nezavírá. Zatlačím celou svou vahou a dveře povolí. Nacházím se ve sklepě. Párkrát jsem tu už byla, takže to tady znám. Našlapuji tiše, přestože vím, že kluci jsou nahoře. Rychle vyběhnu schody. U pootevřených dveří si kleknu a poslouchám. Hučí mi v uších. „Vážení, navrhoval bych to provést rychle, pokud možno, bezbolestně. Nejsme žádní tyraní. Sice ji nemám rád, ale už je to stará bába,“ prohlásí jeden z nich. Naskočí mi husí kůže. O čem se to sakra baví? „A co s ní potom,“ začal další, „bude to hrozná fuška! Jen tak se nevzdá.“ To stačilo. Schody беру po dvou, abych už odtud byla pryč. Utíkám tak rychle, až mi z očí tečou slzy. Vtrhnu do naší kuchyně a беру udivenou maminku s sebou do toho domu hrůzy, aby s tím něco udělala. Když tam celé udýchané přiběhneme, schůze vražedných dětí pořád trvá. Mámu jsem cestou zasvětila do toho, co se tady děje. „Co to tady provádíte?“ zakřičí máma. Děti koukají udiveně. „Řekněte, o čem

jste se tady bavili!“ přidám se. „O tý starý bábě, co bydlí naproti! Je na nás hnusná!“ vysvětluje Alfréd. „To teda! Nenechá nás kopat si před barákem.“ Začnu máchat rukama a hledám slova: „To ale neznamená, že ji zabijete.“ Kluci se na nás dívají zděšeně a udiveně. Pepa nechápavě vysvětluje: „Co to povídáte, ženský! My ji chtěli akorát ostříhat ty hnusný keře, který má venku po celé ulici. Strašně smrdí!“ „A ona se potom třeba odstěhuje! Protiva.“ Alfréd drze vyplázne jazyk. Máma se na mě vyčítavě podívá a naznačí, že plýtvám jejím časem. Pak se obrátí ke klukům a řekne: „To nedělejte. Já si s paní Novákovou promluvím, ale vy nic nevyvádějte,“ varuje je. Pak se otočí a odejde. Já jim ale moc nevěřím. Věnuji jim tvrdý pohled a také odejdu. Ale už vždycky to budou vražedné děti. Nevychovanci.

Elia Marie Lebrová, 9.B

Barbora Bížová, 8.B

Dům pana Skrblíka

Byl sobotní podvečer, když se Marek vracel se svou fenkou Amálkou z procházky po vsi. Šli po malinké návsi, vždyť je to malá vesnička, kde se všichni znají. Sem tam potkával pana Sobotku, jak zavírá místní hospodu. Marek s Amálkou bydlí pomalu na kraji vesničky s babičkou a dědou.

Už se stmívalo, i pár lamp už svítilo, tak se rozhodl vzít to kolem domu pana Skrblíka. „Víš, jak tomu domu říkají místní?“ ptal se Amálky. „Dům duchů,“ dodal a podíval se po vystrašené fence. Přišel domů, najedl se a vydal se spát. Ráno se nasnídal a napsal svému kamarádovi Mílovi, aby se sešli u Skrblíka. Když dorazil, tak vešli dovnitř. A nebojácný Marek zamířil prohledávat přízemí, ale vyklepaný Míla se třásl u dveří. V tu ránu se ozval výkřik: „Pomoc!!“ „To byl Marek,“ řekl si Míla v duchu. Vzmúžil se a odešel stejnou cestou jako před chvílí Marek. Přiběhl do obývacího pokoje a všiml si Marka směřujícího se na zemi.

„Máro, to není vtipný,“ řekl a po chvíli dodal, „já si myslel, že se ti něco stalo.“ „Hele,“ pověděl pro změnu Mára a ukázal na stěnu, kde byly podivné fotky a listy. Jako na zavolanou se ozvaly vrzající schody, jak po nich někdo schází. „Máro, neříkal jsi, že tu nikdo nemá být?“ poznamenal Míla vyděšeným hlasem. „To sice jo, ale řeknu jen tohle,“ udělal pauzu a s výkřikem dodal. „Bereme ty věci a zdrháme!!“

Uběhl měsíc od jejich návštěvy domu Skrblíka a pořád na nic ohledně věcí nepřišli. Když si ve čtvrtek Marek připravoval věci do školy, tak mu zabzučel mobil se zprávou od Míly:

„.... **musíme se sejít - už vím, co s tím – budeš koukat ! Co třeba v pátek v pět u S. ?**“

Následující den přišel do hospody U Sobotky v určený čas, po chvíli přišel i Míla. „Nazdar. Tak co máš?“ ptal jsem se, jakmile si Míla sedal. „Pamatuješ si, jak někdo scházel po schodech?“ „Jasně, že jo.“ „Víš, jak je můj táta režisér?“ nato Marek jen kývl. „No, tak on tam natáčí jeden film,“ dodal a Marek se na něj podíval nechápavým pohledem. „Takže ty fotky a papíry byly jen kulisy?!“ pověděl chlapec s lehkým důrazem na poslední slovo.

Lucie Lapihusková, 9.A

Barbora Kopáčková, 8.C

10. ÚVAHY

Závod - přísloví

Vybrala jsem si přísloví: Pýcha předchází pád. Toto přísloví se mi nejen hodilo k mému příběhu, ale hlavně proto, že bychom se jim měli v životě řídit. Poslechněte si tedy příběh ze života.

Na kraji jednoho lesa žil zajíc. To je vcelku normální. Ale tento byl hrozně namyšlený. Povyšoval se nad ostatní a vychloubání bylo u něj na každodenním pořádku. Jednou se konal závod pro obyvatele z okolí lesa. Tam samozřejmě náš zajíc nemohl chybět, protože musel všem opět dokázat, že je nejlepší. Když na startu uviděl hlemýžď, hned se mu vysmál. Jak takhle malé a pomalé zvíře si vůbec může myslet, že vyhraje. To hlemýžď trochu neštvalo, ale nedal to na sobě znát a místo toho řekl: „Víš co, zajíci, pojďme si ten závod rozdat jen my dva.“ Zajíc se rozesmál na celé kolo. Nakonec však výzvu přijal. Závod byl odstartován a zajíc hlemýžď okamžitě předběhl. Když byl zajíc těsně před cílem, řekl si, že tu na svého soupeře počká, aby mohl přímo před jeho očima ukázat, kdo vyhrál. Sedl si na trávu a čekal. Za nějakou dobu ho však přemohla únava a usnul. Mezitím se k cíli doplazil hlemýžď a prolezl cílovou páskou. Zajíce probudil až křik přítomných diváků. V ten moment mu došlo, že prohrál.

V pohádce by to asi končilo tak, že se zajíc ze svých chyb v chování k ostatním poučil a už nikdy se nechoval tak arogantně jako dříve. Ale to už je na samotném člověku, tedy spíše zvířeti. Takže pamatujte – Pýcha předchází pád – tak ať nedopadnete jako náš zajíc.

Lenka Němečková, 9.A

Kdo chce víc, nemá nic

Kdysi byla jednou známá televizní soutěž jménem Riskuj, kde jste mohli vyhrát až 10 miliónů korun. Jedna rodina se do této hry přihlásila, ale hrát mohl jen jeden. Vybrali tedy tatínka.

Pravidla byla vysvětlena, kamera zapnuta, moderátor přichází, tatínek si sedá do horkého křesla a hra může začít. Je položena první otázka. Ta je lehká a tatínek rychle odpovídá, a jeho odpověď ... je správná. Tak odpoví ještě dalších deset otázek, až se dostane skoro na konec. Rodina v publiku jásá, tleskají a moderátor se ptá, jestli chce soutěžící ještě dále pokračovat. Tatínek si v duchu říká: „Risk je zisk.“ Nahlas tedy odpoví: „Ano. Další.“ Moderátor pokládá tedy následující otázku a hráč ihned odpovídá bez rozmyšlení. Jeho odpověď je....špatně! Tatínek s hrůzou vykulí oči a hra pro něj končí.

Přijde za rodinou a ti mu s úsměvem říkají: „Příště si místo přísloví – Risk je zisk – řekni si – Kdo chce víc, nemá nic.“

Petr Nový, 9.A

Mají knihy budoucnost?

Jako téma této slohové práce jsem si zvolila dost často nezodpovězenou otázku, zda mají knihy budoucnost.

Jak asi už všichni víme, existují knížky elektronické a klasické – papírové. Všechno má své pro a proti, které i zde nalezneme. Zamysleme se nad tím. Oba druhy rozvíjejí naši slovní zásobu a také fantazii. Teď si je rozebereme jednotlivě.

Myslím si, že není nic lepšího, než listovat nově zakoupenou knihou a cítit její překrásnou vůni. Ještě si zalézt na oblíbené místočko a pořádně se začíst do příběhu. No, prostě paráda. Avšak internetová knížka může být šetrnější k přírodě – lépe řečeno – ke stromům. Pak tu ale bývá problém s dlouhodobým koukáním do mobilu nebo dalších zařízení, což způsobuje potíže se zrakem. Když si však představím svět bez klasických knih, trošičku mě to vyděsí. Všude počítače, tablety a mobily. Domnívám se, že by to byla příčina ztráty konverzace lidí. Například slova mluvená by nahradila psaná v podobě SMS, emailů či zpráv na sociálních sítích. Jistě si říkáte: „Vždyť můžeme komunikovat přes telefonní hovory. Určitě to nebude tak strašné, jak tady popisuješ.“ To máte sice pravdu, ale dejme si ruku na srdce. Všichni dobře víte, že to není pravda, jako když si s daným člověkem povídáte třeba někde na procházce.

Mně osobně se čte lépe, když můžu přetáčet stránky a knihu ohmatat. Přiznávám, že také využívám čtení online, ale nenasytí mě to tak jako výtisk. Věřím, že klasické knihy budoucnost mají a rozhodně za ně stojí bojovat.

Nikola Vorlíčková, 9.A

Barbora Kopáčková, 8.C

11. SOUTĚŽ - SETKÁVÁNÍ

(témata pro literární práce – setkání se zvířaty, naše rodina, dopis známé osobnosti)

Setkání v přírodě

Ať dělám, co dělám,
svou kočku vždy na blízku mám.
A to je dobře,
že tu je a že tu s námi existuje.
My lidé jsme vytvořili řád,
abyste vy kočky měly co žrát.
Kočky všichni rádi mají,
protože se mazlívají,
je to s nimi fajn.
Když jí mléko nalévám,
často při tom myslívám,
jaké by to asi bylo,
kdyby je to nestvořilo.
Možná je to na nebi
mezi bohy anděly, to se nikdo nedoví.

Setkala se kočka s vrabcem,
kočka řekla: „Vrabče, pojd' sem.“
Vrabeц řekl: „Radši ne,
snědla bys mě k svačině.“
Kočka něžně, slabě mňouká,
vrabec vyděšeně kouká.
Jen se kočka pootočí, vrabec rychle povyskočí.
A je pryč!
Vrabeц měl dnes velké štěstí,
schoval se za horu klestí,
oddechl si velice:
„Jé, mravenčí silnice!“

Tiše čeká, kouká kolem,
mravenci jdou spolu sborem.
Do zobáku jich pět popad,
zbytek se do země propad.
Byl to špatný den?

Asi to nebyl dobrý konec,
občas vyhraje kořist, občas lovec.

*Markéta Blažová, loňská 5.A
nyní – prima na gymnáziu*

Naše rodina

Brácha stále skáče, Jonáš už zas pláče.

Máma dneska peče, táta trávu seče.

A já jenom poslouchám, jak míč lítá sem a tam.

Denny leží ve stínu, brácha vidí blondýnu,

chci velkou trampolínu, budu na ní skákat sám.

A já jenom poslouchám, jak míč lítá sem a tam.

Když brácha přestal skákat, Jonáš začal cákat.

Brácha začne blondýnu tajně lákat do stínu.

A já jenom poslouchám, jak míč lítá sem a tam.

Pak si lehnu do stínu,

v klidu dojím svačinu

a dočtu si Prašinu.

A já jenom poslouchám, jak míč lítá sem a tam.

Šimon Třešňák, 5.D

Šárka Šafránková, 8.A

Ze zoo do zoo

Jednou, když mi bylo asi osm, se mamka s tátou rozhodli, že pojedeme do zoo. No a tak se jelo. Jeli jsme navštívit Zoo v Plzni. Viděli jsme tam tygry, sovy, opice, hrochy, želvy, lvy, papoušky a gepardy. Dále ještě žirafy, orly, krokodýly, pavouky, hady a také různé druhy ryb. Dobré bylo i to, že v zoo byla propojena s dinoparkem. Mohli jsme si tedy prohlédnout jak nejrozličnější zvířata, tak i kostry dinosaurů a jejich napodobeniny. Moc jsem si to užívala, ale moje sestra asi ne, protože si z toho dnes moc nepamatuje. Vlastně je to pochopitelné, protože jí bylo tehdy pět let. No nic. Hlavní je, že se nám tam líbilo. Strávili jsme společně celý den. Po obědě jsme šli do nočního oddělení. I tady jsme viděli zvířata, která byla aktivní přes noc a také v tu dobu lovila.

Mohla bych ještě dlouho vyprávět, co jsme tam viděli, ale to není důležité. Hlavní je ten konec! Táta nasedl do auta a chvástal se, jak umí zacházet s navigací. Chvilí si s ní hrál a pak prohlásil: „Hotovo, můžeme jet domů!“ Všichni jsme se těšili na návrat domů, protože jsme byli po celodenním výletu unaveni. To jsme ještě ale netušili, že to táta nastavil špatně. Asi za pět minut nám navigace hlásila: „Blížíte se k cíli. Za sto metrů zahněte doprava.“ Máma se divila, kam to jedeme, neboť jsme objížděli tu samou zoo. Tatínek totiž nastavil na navigaci opět zoo a my jsme s velkým překvapením dorazili k jejímu zadnímu vchodu. Prostě jsme to jen tak trochu objeli. Všichni jsme se tomu moc nasmáli. Máma s navigací naštěstí uměla. Jeli jsme tedy opravdu domů. Dodnes si tenhle příběh vyprávíme a při tom se hodně smějeme. Proto ten název – ze zoo do zoo.

Anna Švingrová, 6.C

Prapodivné setkání

Byl den před Velikonocí a maminka nám řekla, abychom došly (já a moje sestra) na půdu pro krabici s výzdobou, což se nám vůbec nechtělo, protože v televizi právě dávali napínavý a dobrodružný film *Lassie se vrací*.

Znuděně jsme se došouraly na půdu a otevřely první krabici, která nám přišla do cesty. Nebyla v ní výzdoba, ale malinká safírová truhlička. Upřeně jsme se na ni zadívaly a napadlo nás, co v ní asi bude. Otevřely jsme ji a uviděly nějakou knihu a u toho fotku. Na té knize se psalo: *Tento deník patří Lise Novákové a její sestře Roxy*. Zvědavost nás samozřejmě donutila v té knize či deníku začít listovat, ale v tu ránu se ozval našťvaný, netrpělivý mamčin hlas, ať si pospíšíme s tou výzdobou. Rychle jsme začaly hledat krabici s ozdobami. Naštěstí byla hned vedle. Tak jsme ji popadly a odnesly mamince.

Večer jsme si o tom povídaly. Zdálo se nám, že jsme se vrátily zase na půdu, ale něco se změnilo. Deník a fotka zmizely! Začaly jsme je hledat po celé půdě. Pořád nás něco táhlo dozadu do rohu, kde stálo prapodivné zrcadlo. Opatrně jsme k němu došly a zadívaly se do něj. Náhle se objevil odraz deníku a fotky. Otočily jsme se, ale nic jsme za sebou neviděly. Pohlédly jsme tedy znovu do zrcadla a znovu jsme zahlédly knihu a obrázek. Přišlo nám to jako hloupost, ale přece jen jsme do zrcadla zkusily sáhnout. A hle, zrcadlo se rozestoupilo a něco nás vtáhlo dovnitř.

Najednou jsme se ocitly na nádraží a před námi stála vysoká štíhlá paní se psem. V ruce držela deník. Pečlivě jsme si ji prohlédly a zajistily, že je to ta dáma z fotografie. I ona si nás důkladně prohlédla a pak laskavým hlasem povídá: „Co tu děláte tak brzy ráno, děti?“ Nejistě jsme se na sebe podívaly. Máme jí říct pravdu, nebo ne? Napadlo nás dát jí kontrolní otázku: „Jste Lisa Nováková?“ A ona klidným hlasem odpověděla: „Ano, jsem.“ Tak jsme jí pověděly celou pravdu – odkud pocházíme, v jaké žijeme době, jak se jmenujeme a také vše o příhodě s deníkem, fotkou a zrcadlem. Nejdříve na nás pochybně hleděla, ale z nějakého důvodu se nám

rozhodla věřit a provedla nás po celém městě. Za nějakou dobu nám oznámila, že nás vezme za rodinou, že musíme být určité příbuzní, když se nám podařilo najít její deník. Pak pověděla, že nesmíme otálet, že se musíme vrátit na nádraží nebo nám ujede vlak.

Utíkaly jsme, co nám nohy stačily. Vlak naštěstí stál ještě na nástupišti. Po čtvrt hodině jsme konečně dorazily k příbuzným a Lisa nám představila naši pra pra pra babičku, pra pra pra strýčka, pra pra pra dědu a pra pra pra sestřenice z druhého kolene.

Postupně nás seznámila i se zbytkem rodiny. Strávily jsme zde několik hodin. Bavilo nás poznávat naše předky, ale už se nám začínalo stýskat. Svěřily jsme se s tím Lise, která právě uklízela s Roxy na půdě pár krabic. Lisa se na nás s úsměvem podívala. Roxy přinesla Lise deník a nějaké fotografie na památku. Lisa nám to vše podala, opět se usmála a řekla: „Vraťte se domů.“

V tu ránu jsme se jako kouzlem ocitly zase u nás doma na půdě. Podívaly jsme se na sebe a řekly si: „Byl to jenom sen?“ Rychle jsme sebraly deník a nahlédly do něj. Bylo to šokující. V deníku ležely fotky s věnováním pro nás.

Za chvíli nás maminka zavolala na kakao a čokoládové koláčky. Vše, co jsme zažily, jsme s ní probraly. Maminka nám ale poté řekla, že máme moc bujnou fantazii. My ale víme, že se to doopravdy stalo.

Markéta Dvořáková, Karolína Novotná, 6.A

Vilma Černá, 5.B

Dopis pro Ludvíka XVI.

Dobrý den,

jsem Andrea Kapešová. Narodila jsem se 250 let po Vaší smrti. Vy mě neznáte, protože nejsem a tuším, že ani nikdy nebudu tak známá, aby se o mně psalo v knížkách a už vůbec ne, aby se o mně učilo ve školách. Vám se to ale povedlo. Knížek je o Vás napsaných spousta, natočeno několik filmů a určitě se o Vašem životě hrají i divadelní hry.

Já se o Vás dozvěděla v hodinách dějepisu. Vím toho o Vás mnoho. Například, že jste se narodil roku 1754 v zámku Versailles. Za 6 let jste se stal díky úmrtí svého staršího bratra nástupcem na francouzský trůn. Ve svých jedenácti letech jste byl korunován na krále. Netrvalo dlouho, co jste se oženil s Marií Antoinettou a upevnil tak francouzsko– rakouské vztahy. Na to, že jste byl nerozhodný člověk, tohle bylo rozhodnutí správné. V manželství se Vám po 7 letech narodil první potomek a později další tři. S celou rodinou jste se neúspěšně pokusil o útěk do zahraničí a po dlouhém vězení jste byl roku 1793 popraven.

To je asi vše, co o Vás vím a myslím si, že by se Vám mnohem víc líbila doba, ve které žiji já. Létaující auta tedy zatím nemáme, ale i tak je naše doba ve spoustě věcí lepší. Navíc už tu ani nejsou tak oblíbené popravy, jako byly ve Vaší době. Dočetla jsem se o Vás, že jste byl hodný a lidmi oblíbený člověk a kdyby byla možnost, ráda bych Vás osobně poznala.

S pozdravem

Andrea Kapešová, 9.C

Dopis Anne Frankové

Milá Anne,

asi před 2 roky jsem se dostala k Tvému deníku. Přečetla jsem si ho a to byl takový hlavní impuls k tomu psát tenhle dopis právě pro Tebe.

Jako první bych Ti chtěla říct to, že Tě obdivuji. Podle mě jsi měla spousty rozumných názorů. Snažila ses být i v těch nejtěžších chvílích veselá.

Zároveň mi přijde obdivuhodné to, že jsi zvládla tak dlouhou dobu žít ve strachu, že tenhle den může být tvým posledním. Také obdivuji, že jsi dokázala žít dlouho v jednom příbytku se svou rodinou a s přáteli. Nesmět ho vůbec opustit, to muselo být velmi těžké.

Některé informace z Tvého vyprávění jsou smutné, ne-li děsivé. Třeba to, že jste se museli skrývat před tím, aby Vás neodvlekli do koncentračního tábora nebo v horším případě, aby Vás nezabili. Jaký mělo smysl vyvraždit nějakou rasu jen proto, že není árijská.

Zároveň Tvůj deníček, hloupý deníček (jak píšeš), který sis psala, jen aby ses necítila tak sama a aby ses měla komu svěřit, tak ten pomohl lidem v naší době více pochopit Váš těžký život. Možná pomohl i zamezit tomu, aby se něco tak odporného již nikdy neopakovalo.

S pozdravem

Nikola Voglová, 9.C

12. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA

– SOUTĚŽNÍ PRÁCE ŠKOLNÍ KOLO

Tomu říkám překvapení

1. práce

V nákupním centru se to hemžilo lidmi. Jedni ven, druzí dovnitř. Mladé dívky se otáčejí za stejně starými hochy. Malé děti sedí na lavičkách se zmrzlínami v ručičkách, které za chvíli budou tou pochoutkou celé zapatlané.

Právě na ty rošťáky se dívala paní Hubičková, která už devátým měsícem nosila pod srdcem nový život. Se stále roztěkaným panem Hubičkou s radostí očekávali příchod miminka, ale nic se pořád nedělo. Tedy – až do dnešního dne.

Paní Hubičková si zrovna prohlížela krásně ilustrovanou pohádkovou knížku, když ucítila nečekanou bolest. Děťátko chtělo na svět. Zavolala třesoucím se hlasem na svého muže.

Budoucí tatínek s nastávající maminkou nasedl spěšně do auta. Ulicemi města se řítí jako pominutý tak rychle, že na každé zatáčce rozvířil oblaka prachu. Zastavil těsně u porodnice. Po té malé oprýskané budově se plazil brečťan, v každém okně kvetly muškáty a po příjezdové cestě chodily usměvavé zdravotní sestry. Právě jedna z nich je zastavila a poté odvedla do porodnice na příjem.

Manželé se spolu předem dohodli, že se tatínek nemusí porodu účastnit. Byl za to opravdu rád, protože z pohledu na krev se mu dělalo mdlo. A tak po odchodu své ženy zůstal čekat na chladně vyhlížející chodbě. Pastelově zbarvené zdi se na něj trochu usmívaly, třásl se však jako pšenice za bouře.

Konečně se otevřely dveře do porodního sálu. Vyšel z nich doktor s asistentkou. V rukou třímal kroutící se uzlíček zabalený v peřince. „Vy jste určitě pan Hubička. Představuji Vám Vašeho Jiříčka,“ řekl doktor s úsměvem a podal ten uzlíček tatínkovi. Než se pan Hubička mohl začít rozplývat nad mimínkem, doktor pokračoval: „A tady je Váš Honzíček. Gratuluji Vám k dvojčátkům!“ Sestřička vyšla zpoza svého kolegy. Předala bledému panu Hubičkovi další peřinku. Se syny v náručí se zmohl jen na: „Tak tomu říkám překvapení!“ Potom jim miminka vrátil do péče a celý vyčerpaný se sesunul na opodál stojící lavičku s neustálým mumláním: „Tak **tomu říkám překvapení.**“

Emma Králová, 9.C

2. práce

Blíží se vánoční svátky. Anežka sedí ve svém růžovém pokojíčku a kouká z okna. Oblouha si už nasadila černý kabát. Souhvězdí Velkého vozu stříbrně září. Zasněně pozorovala letící letadlo a přála si, aby měla nějakého kamaráda, se kterým by mohla hledět do nebe.

Ve škole to měla těžké. Děti se jí posmívaly a to jen kvůli tomu, že byla trošku při těle. Anežka z toho byla hodně smutná a neměla nikoho, s kým by mohla trávit volný čas. Sourozence neměla a jediný, kdo tu pro ni zbyl, byl její medvídek Borýsek. Dostala ho k pátým narozeninám.

Najednou na ni padla únava. Oblékla si noční košili s vločkami a šla zatáhnout žaluzie. A co nevidí? Padající hvězda! Rychle si pomyslela: „Moc bych si přála bratříčka nebo sestřičku. Ať nejsem tak sama.“ Pousmála se a šla si lehnout.

Mrazivý únor udeřil. Maminka s tatínkem oznámili Anežce, že si udělají výlet do Karlových Varů. Moc se těšila. Lázně milovala! Ubytování měli velmi pěkné. Po vybalení se šli projít k vřídům. Maminka chytla Anežku za ruku a podívala se jí do očí. Povídá: „Vím, že je to smutno. Chceme ti s tatínkem oznámit, že sama už nebudeš. Budeš mít brášku!“ „**Tomu říkám překvapení,**“ pomyslela si. Zaplavila ji vlna štěstí a pocit samoty ihned zmizel. Ze zprávy měla obrovskou radost.

Už je to rok, co mají malého Kubíčka doma. Anežka si zatím ještě nemá s kým povídat, ale až vyroste, budou skvělí partáci. Situace ve škole se také zlepšila. Cítila se po dlouhé době šťastná. Je důležité, abychom si uvědomili, že pokud si opravdu něco přejeme a uděláme pro to něco, tak se to splní. Nesmíme se vzdát!

Nela Černostová, 9.B

Alice Macková, 8.B

13. MIMOŘÁDNÁ PŘÍLOHA

Dopisy

(práce žáků 5.B)

Dobrý den, paní učitelko,
budu Vám popisovat, co v současnosti dělám.

Ráno s bratrem sami vstaneme a uděláme si snídani. Potom dáme jídlo, pití a seno morčatům a kočce granule. Díváme se s bratrem na UčíTelka pro 2. třídu. Udělám si úkoly do školy a potom se koukám na 5.třídu UčíTelka. V přestávce se dívám na videa na telefonu. Na oběd přijede máma z práce a pak se vrhneme společně na učení do školy a posíláme přes internet hotové úkoly.

Těšíme se na volný pohyb bez roušek venku. Plánujeme si výlet na kolech.
Přeji Vám hezký večer.

Tereza Balounová

Dobrý den, paní učitelko.

Co nám zavřeli školu, tak jsem si uvědomila, že mi chybí. Ráda bych opět chodila do školy a viděla kamarády a i učitele.

Každý den se snažím co nejvíce plnit úkoly, i když mě mamka do toho musí nutit a někdy i stát nade mnou. Máme velikou zahradu a bydlíme na vesnici, takže není problém chodit ven s naším psem Sofií. Posledních pár dnů bylo hezké počasí, tak jsme vytáhly i kolečkové brusle a koloběžky. Některé dny jsem doma jen se sestrou, jiné je s námi doma mamka, záleží na její práci.

Bojím se, že situace kvůli koronaviru bude trvat déle, a mám strach o dovolenou, kam máme jet po vysvědčení. Těším se, až přijdu do školy, všechny znovu uvidím a půjdeme spolu ven. Těším se na kino, na to, až budu moci jet autobusem do města, protože nyní jsme jen na vesnici. Neviděla jsem dlouho prababičku, protože za ní nemůžu přijet na návštěvu, domovy důchodců jsou také zavřené.

Přeji mnoho zdraví a doufám, že se dočkáme konce koronaviru.

Lenka Čermáková

Vážená paní učitelko,

moc Vás zdravím z domova. Už pár dní jsem bohužel zavřená doma kvůli koronaviru, který nám nedovolí chodit ven ani do školy. Ze začátku jsem byla nadšená, že nemusím chodit do školy, ale teď už se doma docela nudím a nebaví mě to. Vstávám ráno pozdě a pak celý den po chvílích dělám něco do školy. Odpoledne jdeme občas s bráchou ven na zahradu, tak to je docela fajn.

Ve středu nám mají přijít zprovoznit bazén, který máme doma od minulého roku, a tak se moc těším, až bude teplo a budeme se moci koupat. Taky se těším, až přejde ten koronavirus a budu zase moci chodit ven s kamarádkami. Dokonce se trochu těším i do té školy, protože to učení doma mě nebaví a myslím, že se stejně nic nenaučím.

Moc Vás zdravím a přeji mnoho zdraví!

Denisa Duchoňová

Milá paní učitelko,

jak se máte? Já se mám relativně dobře, bohužel, teď nemohu nic dělat, takže se skoro pořád připravuji do školy, ale i na přijímací kurz na gymnázium, koukám na televizi, cvičím s mojí sestrou, a odpočívám. Proto jediné, na co se těším, je, až skončí karanténa a budeme moct chodit do školy, jelikož se mi po ní stýská. Stejně tak doufám, že naše naplánované akce a výlety nebudou zrušeny, ale přesunuty, protože mám velmi nabitý program. Plánujeme například jet na čtyřkolky na Slapy, na tábor, na únikové hry nebo na výstavu (dostal jsem lístky na výstavu o vesmíru s názvem „Cosmos“). Bylo by mi opravdu líto, kdybych se těchto akcí nemohl zúčastnit.

A co vy? Máte také nějaké naplánované akce a výlety? Pokud ano, doufám, že se Vám to nezruší.

S pozdravem žák 5.B.,

Petr Chalupa

Milá Eliško,

už se těšíš do školy? Já strašně. Doma se sice učím, ale nemám tam žádné kamarády, s kterými bych si povídala. Už máš hotovou angličtinu? Já ano. Až tenhle dopis dopíšu, hned se pustím do matematiky.

Tady ti napíšu můj každodenní plán dne :

Vždy ráno, v osm hodin, se jdu nasnídat. Potom se podívám do takového papírku, kam si píšu, co jaký den mám udělat za úkol. Udělám si vše, co jsem si na ten určitý den připravila a už je čas oběda. Po obědě mám tak hodinu přestávku, abych strávila jídlo. Pak jdeme s mojí sestrou Emou na zahrádku. Tam si většinou házíme s frisbee. Jenomže včera jsme ho omylem hodily k sousedce. Doufám, že půjde kolem a hodí nám ho zpátky. Potom si jdu odehrát na klavír. Před večerí si ještě s Emčou trochu zacvičíme. No a po večerí většinou hrajeme i s mamkou a tatínkou společenské hry a nebo se díváme na televizi.

To je myslím vše. A jaký je tvůj každodenní plán?
Už se těším, až se zase setkáme.

Vilma Černá

Ahoj Anežko,

píšu Ti, protože právě teď jsem dokončila jeden domácí úkol. Mám teď malou přestávku, proto Ti píšu.

Moc se těším, až půjdeme se sestrami na zahradu a budeme si hrát. Odpočineme si a uběhneme pár koleček na naší zahradě. Párkrát si zdřímnu trošku déle, protože ráda spím. Chybí mi ty chvíle, když jsme spolu běhaly v parku a jedly dortíky. Také mi začala chybět škola. Není to ono, když nám paní učitelky či pání učitelé píšou domácí úkoly přes Bakaláře. Pro mně to bylo lepší ve škole, když jsme si říkali věci z očí do očí. Bohužel se děje to, co se děje, a nemůžeme chodit do školy. Někteří se z toho radují, ale já ne. Sice si můžu trochu přispat, ale i přesto mi chybí. Doma asi budeme mít jarní úklid, kterého se bojím.

No, tak mi drž palce.

S pozdravem *Maia Hrabánková*

Co mi karanténa dala a co vzala (práce žáků 7.B)

1. práce

Jednoho dne v březnu kolem poledne přišla zpráva, že další den nemáme chodit do školy. Tak trochu jsme to čekali, protože tou dobou už v Itálii řádil koronavirus.

Karanténa má trvat 40 dní, jak naznačuje původ tohoto slova quaranta. To pochází z italštiny a znamená 40.

My jsme doma už o něco déle. Za tu dobu jsem přibral 3 kila, naučil jsem se upéct housky a pár moučníků, ale také jsem neviděl žádného spolužáka. Volného času mám přebytek, ale občas nevím, co s ním. Objevil jsem seriál *Průměrnáková*. Viděl jsem asi 3 a půl řady. Do našich životů vstoupila nová věc – rouška. Už se těším, až ji nebudeme muset nosit. Spoustě rodin karanténa vzala možnost cestovat a tím překazila plány na letní prázdniny.

Už se těším, až se potkám s kamarády, zajdu si k holiči a budu moct chodit na tréninky. Tyhle „koroniny“ už mě totiž moc nebaví.

Eliáš Prešl

Můj den v karanténě

Vstávala jsem v 7:00 a vždy jsem byla první na on-line výuce. Někdy po skončení on-line hodiny jsem si šla dělat úkoly. Jako první jsem udělala ty úkoly, kterým jsem rozuměla, ty které byly lehké. S úkoly, kterým jsem nerozuměla nebo byly těžké, jsem počkala na *mamku/ségru /tatku* a nebo na toho, kdo byl první doma. Doma mě to nebavilo a už jsem se těšila do školy na některé učitelky, ale hlavně na kamarády. A skoro každý den jsem si volala s kamarády. On-line výuka mi nevadila, ale raději bych byla ve škole.

Tereza Pfefferlová, 6.C

2. práce

Píše se rok 2020, rok plný očekávání, letní olympiáda v Japonsku, mistrovství světa v ledním hokeji. Ze světa však přicházejí špatné zprávy. V Číně se objevil virus neznámého původu, který se postupně rozšiřuje do celého světa a bohužel i Evropy.

Česká republika není výjimkou. Nastávají věci, se kterými se člověk jen tak nesetká. Zavírání škol, obchodů, restaurací, sportovišť, hranic a vyhlášení karantény na celou republiku. Novou módou se stalo nošení roušek, které chrání nás i naše okolí. Každý člověk v naší republice poznává, co znamená slovo karanténa.

A co pro mě znamená slovo karanténa? Změna zcela zásadní. Nikdy jsem si nepředstavoval, že škola bude zavřená a budu se učit z domova. Počítač a internet jsou mým hlavním spojením se školou. Svůj volný čas, který jsem dříve trávil s kamarády, teď trávím sám.

S karanténou jsem se vypořádával postupně. Bez kamarádů, sportování a všech mých kroužků to nebylo lehké. Postupem času jsem našel způsob, jak svůj volný čas zaplnit. Měl jsem spoustu nápadů, například zevrubný úklid svého pokoje a to byl velmi těžký úkol. Ale nakonec jsem překonal sám sebe a zvládl jsem to.

Velkou radost jsem měl ze spojení s naší třídní paní učitelkou. Nejdříve jsme si jen dopisovali, a když začalo pravidelné spojení on line, tak to bylo super. Vždy v pondělí a ve středu se vidíme celé dvě hodiny. Povídáme si o předmětech, které nás paní učitelka vyučuje, ale i o tom, jak se máme a jestli jsme v pořádku.

Dnes, když píšete tuto slohovou práci, karanténa stále trvá a návrat do školy je v nedohlednu, přesto věřím, že bude lépe.

Svět sice už nikdy nebude takový, jaký byl, ale mým velkým přáním je, aby se na zákeřný virus co nejdříve našla vakcína, která bude uzdravovat nemocné.

Karel Mikas

Šárka Šafránková. 8.A

3. práce

Sedím doma a přemýšlím nad slohovou prací, kterou nám paní učitelka zadala na téma „Co mi karanténa vzala a dala“. Jasně si pamatuji na jarní prázdniny, kdy jsme si užívali krás rakouských Alp a sledovali zprávy ze zahraničí, které informovaly o hrůzách této nemoci v Číně. Byl jsem moc rád, že se nás to netýká.

O týden později se vše bohužel den ze dne změnilo a tato situace zasáhla i nás. V úterý jsem se dozvěděl, že nesmím do školy a ani na hokejový trénink. Co bude dál? Nikdo nevěděl. Viděl jsem nejistotu ve tvářích rodičů i prarodičů. Maminka s tatínkem ještě do práce chodili, ale my museli zůstat doma. Nejdříve mně to strašně vadilo, ale po chvíli jsem si na nový režim zvykl. Nejhorší je ztráta kamarádů a přátel. Chybí mi kouzlo školních přestávek, házení polštářů po Eldovi a provokování mých spolužaček.

Zpočátku mě vůbec nebavila školní příprava. Opisování pouček a cvičení není zrovna nic zábavného. Výuka se stala zajímavější až s používáním videokonferencí. Zjistil jsem, že mi chybí zajímavý výklad učitelů.

Tato doba mi vzala intenzivní hokejový a florbalový trénink. Každý den jsem navštěvoval trénink hokeje nebo florbalu. Během jediného dne jsme si museli sbalit hokejovou výstroj a dozvěděli jsme se, že hokejová sezona končí. Nemohl jsem se rozloučit se spoluhráči, trenéry. Stále doufám, že až se tato situace trochu zlepší, sejdem se a začneme s přípravou na další sezonu.

Co mi však tato doba přinesla pozitivního? Jak jsem již psal, veškerý můj volný čas věnuji sportu. Jak pracovní dny, tak i víkendy. Každý víkend jsme strávili mnoho času v autě, na zimních stadionech nebo sportovních halách. Najednou jsme měli víkendy volné. Začali jsme s rodiči chodit do přírody, jezdit na kolech (400 km jsem nenajel ani během letních prázdnin) a zkrášlovat naši zahradu. Aktivně jsem poznal spoustu zahradního nářadí a posílil ochablé svaly. Protože maminka s tatínkem pracují z domova, užíváme si společné chvíle, kterých v běžné době tolik není.

Poznal jsem, že bez přátel a kamarádů bych nemohl žít a že školní výuka je mnohem lepší než ta domácí. Myslím si, že si mnoho lidí bude vážit volnosti pohybu a svěžího vzduchu bez roušek.

Lukáš Jirásek

Úryvky z dalších prací

Popravdě ani nevím, co mi karanténa dala, ale asi jen to, že jsem si uvědomil, **jací kamarádi mi opravdu chybí a jací ne**. Zajímalo by mě, jak dlouho tohle bude ještě pokračovat, doufám, že ne dlouho a **za chvíli už vše bude jako dřív**.

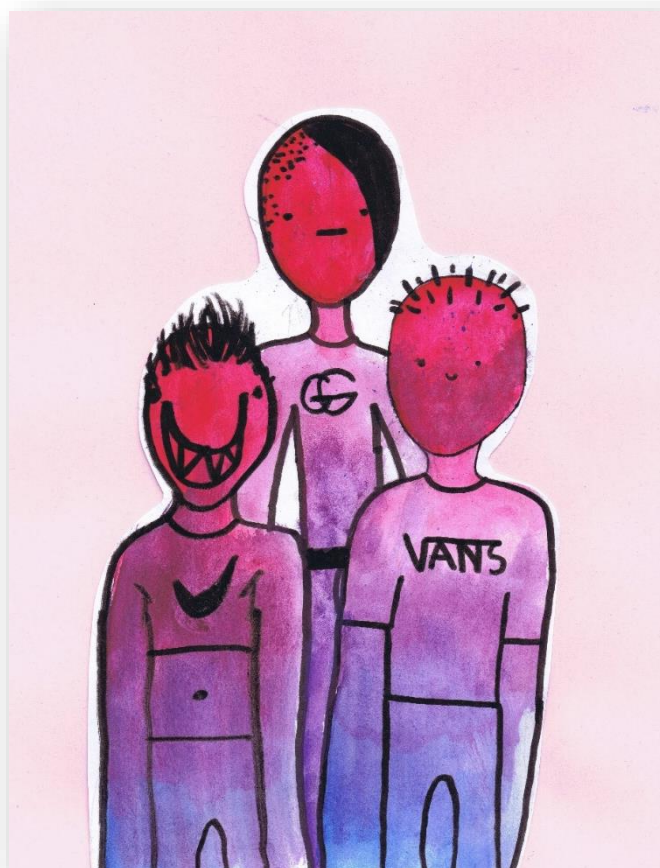
Filip Zástěra

Karanténa mi například dala to, že když jdu na zahradu, tak si to tam pořádně užiji. Kdyby tohle nebylo, tak bych na ni nechodila tak často. Ted' tam každý den trénuji florbal, skáču na trampolíně nebo něco pomáhám. Také mi dala to, že se snažím **učit se nové věci**, například jsem se začala učit jezdit na kolečkových bruslích, dále se také zkouším naučit hrát nové skladby na klavír atd. Protože nemůžeme chodit do školy, **musíme se víc učit doma sami**, což je také pro mě nové. **Nám všem dala karanténa to, že si budeme vážit maličkostí a doufám, že se k sobě budou všichni chovat hezky.**

Klaudie Kršová

Během karantény jsem zjistila, že **vlastně ráda chodím do školy. Ted' mě docela mrzí, že tam nemůžu.**

Natálie Helclová

Nikol Juristová, 7.B

Koronavirové „prázdniny“

(úvahy žáků 9.B – napsané počátkem dubna 2020)

1. práce

Prázdniny! Nejoblíbenější část roku nás všech. Nikdo z nás ale netušil, že začnou o pár měsíců dříve. No, to nám ten rok 2020 pěkně začal! A ještě neskončil, tak se hodně bojím.

Nikdo by nepředpokládal, že jeden netopýrek k obědu nadělá celosvětovou neplechu. Doufám, že byl aspoň dobrý. V Číně se bleskově rozšířil nový druh koronaviru. Tam se z toho poměrně rychle dostali. Zato v Itálii nebo ve Španělsku jsou na tom velmi špatně. Obchody zůstaly zavřené. Nikdo netuší, jak velký dopad to bude mít na ekonomiku.

Nečekali jsme, že tento problém postihne i Českou republiku. Ze dne na den se zavíraly salóny, obchody, a dokonce i školy. Tak začaly koronavirové prázdniny, aneb výuka z pohodlí domova. Upřímně mně tahle změna nevádí. Žádné vstávání? No, proč ne! Vstávání do školy je totiž můj největší problém. Opravdu se mi nechce ven z mé postýlky. Spíše chudáci učitelé. Musí pro nás vymýšlet úkoly, které zvládneme i bez online výuky. Poté, co dodělám úkoly, nastane čas se nudit. Koukání do zdi se stalo rutinou. Uklidit pokoj jsem zvládla vícekrát než jindy za celý rok. Všechny filmy na světě jsem snad už také viděla. Alespoň se nám posunuly přijímací zkoušky. Bohužel musím narozeniny slavit bez přátel.

S pandemií se hrdě pereme! Byla jsem až překvapená, kolik dobrých duší u nás žije. Ušít tisíce roušek není žádná legrace. Roušky potom putují k lidem v první linii. Díky tomu, že jsme respektovali všechna nařízení vlády, se povedlo smrtící vlnu ztlumit. Venku už můžeme sportovat bez roušek. No, v životě jsem v Česku neviděla tolik sportovců! Snad to bude takhle pokračovat i dále. Pak se budeme moc sejít všichni na koupališti. Na dovolené v zahraničí to nevidím.

Doufám, že se naše životy co nejrychleji vrátí do původního rytmu. Tohle je válka. Válka s přírodou! Dává nám najevo, že je něco špatně. Měli bychom se nad sebou zamyslet a polepšit se. Je čas na změnu! Věřím, že všichni budeme zdraví. Příroda se teď zase obnovuje, tak ji neničme a pomozme jí. Je na nás sama!

Nela Černostová

2. práce

Covid – 19 s sebou přinesl mnoho změn a zasáhl náš každodenní život. Je povinná karanténa a my jsme na dobu neurčitou uzavřeni v našich domovech a zřídka vycházíme ven. Máme takovou pauzu od všeho a všech. Jaký má naše „volno“ dopad na obyčejné věci? A co se vlastně děje? A hlavně; byl to správný krok?

Zrušení všech akcí a plánů, uzavření obchodů, škol, zákaz cestování ... Každým dnem se situace ohledně koronaviru mění. Opatření přibývají. Je správné, že nás vláda uvěznila doma? Toto pravidlo považuji za smysluplné a měl by ho respektovat a dodržovat každý. Prozatím to patří mezi málo známých způsobů, jak zabránit šíření. Jak by se lidi mohli nakazit, když venku nezahlednete ani nohu? Zdá se, že lidé v České republice berou situaci zodpovědně. Na druhou stranu uznávám, že po měsíci v karanténě se stal řev mých sourozenců něco nesnesitelného. Někteří lidé to ale berou pozitivně. Teď se nabízí čas na vyzkoušení nových činností. Někdo začal cvičit nebo péct, někdo se pustil do velkého úklidu. Tímto způsobem můžete třeba objevit něco, co vás naplňuje.

Lidé se nesmí scházet ve skupinách. V této době ani škola výjimkou. Naši školu navštěvuje několik set žáků. Děti se sdružují ve větších počtech každou chvíli skoro celý den. Dřív nebo

později by vir postihl i nás a nakonec by v té škole nezůstal nikdo. Pro mě je nejhorší, že nevím, kdy se uskuteční přijímací zkoušky. Nikdo to neví a všichni se obávají, jak se to zvládne a jak to proběhne. Ze zdravotního hlediska se zdá zavření škol správné. Kolik toho ale budeme umět po měsících domácí samovýuky? Sice už patřím k těm starším a samostatným, ale ať se všichni snažíme sebevíc, nemyslím, že samostudium může nahradit normální výuku. Od čeho by tedy školy byly? Samozřejmě, že se musíme snažit a pracovat, ale potřebujeme někoho, aby nás k tomu vedl. Diskutuje se o zavření škol do konce školního roku. Zvládli bychom po třech měsících samostudia normálně pokračovat ve výuce ve vyšším ročníku? Řekla bych, že na mezerách, které za tu dobu vzniknou, budeme ještě dlouho pracovat.

Koronavirus skličuje celý svět. Tuto situaci jsme ještě nezažili, proto je normální, že občas nevíme, co máme dělat a jak se máme chovat. Někdy netušíme, jaké máme mít názory, co dělat a nedělat. Jsme v tom ale všichni společně. Pokud to chceme mít za sebou co nejdříve, zdá se, že karanténa se nabízí zatím jako nejlepší řešení. Pojďme to tedy dodržovat.

Elia Marie Lebrová

Sofie Ikrátová, 7.B

3. práce

Když se na začátku roku v malém čínském městě objevil první případ COVID – 19, nikdo nemohl tou dobou čekat, že přeroste v globální pandemii. Vzpomínáte na první případy v ČR či v Evropě? Česko se tou dobou rozdělilo na dva tábory. Ti, kteří byli více vidět, ti, co vykupovali obchody a dělali zásoby rýže, mouky, konzerv a dalších dlouhodobých potravin. Na druhé straně byli ti, které bylo více slyšet. Z každé internetové diskusi znělo „vždyť je to jen chřipka“. Z toho je krásně vidět, jak je Česko národ extrémistů.

Když se 1. března objevily první potvrzené případy v ČR, tak hned 10. 3. se zavíraly školy. Poté začala vláda vydávat jedno opatření za druhým. Dle mě byla ovšem tato smršť nařízení opožděná, jelikož v případě tohoto viru je největším rizikem právě infekční doba. Ta se liší od jedince, tudíž ji přenašeč ani nemusí pocítit. Právě proto si myslím, že čekat 12 dní do vyhlášení nouzového stavu je celkem dlouhá doba. Ačkoli se mi zdálo, že vláda v prvních chvílích dělá povětšinou správná rozhodnutí, přijde mi, že jejich logika jde od desítky k pěti.

Po zavření škol však nikdo nevěděl, za jakou dobu opět usedneme do lavic. Často uvažuji o tom, jak bychom byli schopni fungovat bez moderních technologií právě v této době. Řada škol totiž využívá elektronické možnosti komunikace. Minimálně chytrý telefon má dnes totiž snad každý, tudíž není větší problém se domluvit na úkolech či se telefonicky spojit. Ač v prvních týdnech snad všichni toto volno vítali, po necelém měsíci se myslím nenajde nikdo, kdo by chtěl ještě dále zůstat doma. Nejspíše je to tím, že jsme v deváté třídě, těsně před přijímacími zkouškami. Nevědomost, kdy budou, kdy půjdeme opět do školy, je nesnesitelná.

Domnívám se, že kdyby se toto stalo minulý rok, tedy v osmé třídě, ani by mi to tolik nevadilo. Je zde i faktor toho, že jsme vlastně jako devátá třída poslední rok spolu. Protiargumentem může být i to, že máme víc času se právě na přijímací zkoušky připravit. Nechápu, jak mohou tuto domácí výuku zvládat prvňáčci či druháčci. Ti se učí teprve psát a číst. Tedy jsou odkázáni na výklad od rodičů. Ti látku ovšem nevysvětlí tak, jako vystudovaný učitel. Já mám doma desetiletého bratra, je ve třetí třídě a do jeho výuky se zapojuje celá rodina. I přes to mu výklad nejsme schopni pořádně nahradit. Podle mě je možné, aby se takto samovyučovali žáci na druhém stupni, možná žáci pátých tříd, ale ne ti mladší. Ti dle mne potřebují onen profesionální přístup.

Na závěr snad mohu doufat v to, že tato situace skončí co nejdříve a my se budeme schopni vrátit se do školních lavic. Sice bych před měsícem neřekl, že budu psát o tom, jak mi škola chybí, ale doba se holt mění. Nemyslím si, že by tu koronavirus zůstal napořád, a ačkoli má rok 2020 jeden z nejhorších začátků, společně jako lidstvo budeme schopni tohoto nepřítele porazit. Na konci tunelu je totiž vždy světlo.

Ondřej Zemanec

Vydala

Základní škola v Roudnici n.L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková
Lenka Krtíčková
Olga Matějková
Marie Nováková
Kateřina Šindelářová
Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Šárka Drobná

Technická pomoc
a zařazení prací z informatiky:

Jiřina Sálusová

